

KOMMISSIONENS MEDDELELSE

Vejledning til forordning (EU) 2025/40 om emballage og emballageaffald

(C/2026/3084)

Genstand og anvendelsesområde for denne vejledning fra Kommissionen

Forordning (EU) 2025/40 om emballage og emballageaffald⁽¹⁾ (»forordningen om emballage og emballageaffald« eller »forordningen«) trådte i kraft den 11. februar 2025 og finder anvendelse fra den 12. august 2026.

Efter vedtagelsen og i forbindelse med Kommissionens miljøomnibuspakke og bredere forenklingsindsats har Kommissionen modtaget et betydeligt antal spørgsmål fra interessenter, herunder medlemsstaternes myndigheder, vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i forordningen om emballage og emballageaffald. For at støtte de erhvervsdrivendes og medlemsstaternes effektive og rettidige gennemførelse har Kommissionen gjort sit bedste for at besvare de rejste spørgsmål og skabe klarhed og retssikkerhed så hurtigt som muligt.

Med henblik herpå udsender Kommissionen denne vejledning for at fortolke udvalgte bestemmelser i forordningen om emballage og emballageaffald med det formål at fremme en ensartet anvendelse af forordningen i hele Unionen. Denne vejledning suppleres af et sæt ofte stillede spørgsmål, der er udarbejdet som led i Kommissionens løbende dialog med interessenter.

Denne vejledning er baseret på EU-Domstolens faste praksis vedrørende fortolkningen af EU-retten, hvorefter der ved fortolkningen ikke blot skal tages hensyn til en bestemmelses ordlyd, men også til dens sammenhæng og til de mål, der forfølges med den retsakt, som den er en del af⁽²⁾.

Denne vejledning erstatter, supplerer eller ændrer ikke bestemmelserne i forordningen om emballage og emballageaffald, som alene fastsætter de gældende retlige forpligtelser. Den bør ikke betragtes isoleret, men skal ses i sammenhæng med den relevante lovgivning og udgør ikke en selvstændig reference.

Under hensyntagen til yderligere input fra interessenter og de praktiske erfaringer, der er opnået med anvendelsen af reglerne, vil denne vejledning og de tilhørende ofte stillede spørgsmål blive ajourført efter behov.

Bindende fortolkning af EU-retten hører imidlertid under Den Europæiske Unions Domstols enekompetence.

Yderligere detaljer vil blive foreslået gennem flere gennemførelsesforanstaltninger, f.eks. gennemførelsesretsakter, delegerede retsakter, standardiseringsanmodninger og retningslinjer, som Kommissionen vil fremlægge i de kommende 2-3 år. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen ikke har til hensigt at prioritere gennemførelsesretsakten om fastlæggelse af en metode til identifikation af emballages materialesammensætning ved hjælp af digital mærkning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2025/40 af 19. december 2024 om emballage og emballageaffald, om ændring af forordning (EU) 2019/1020 og direktiv (EU) 2019/904 og om ophævelse af direktiv 94/62/EF (EUT L, 2025/40, 22.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2025/40/oj>).

⁽²⁾ KRONE-Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, præmis 25.

Indholdsfortegnelse

	<i>Side</i>
1. Definition af emballage	3
2. Definition af en emballagefabrikant	5
3. Definition af en emballagefabrikant	7
4. Definition af importør og status som »filial«	10
5. Håndhævelse af PFAS-restriktioner i emballage bestemt til kontakt med fødevarer og afvikling af lagre	11
6. Dato for anvendelse af kravet om at sikre, at emballagen kan genanvendes	13
7. Undtagelser fra mål for genanvendt indhold	14
8. Fleksibilitet for medlemsstaterne til at påbyde komposterbar emballage og formodning om overensstemmelse	15
9. Definition af udtrykkene »gennemtrængelig« og »opblødes ved brug« i forbindelse med komposterbar emballage	16
10. Emballageminimering	17
11. Forholdet mellem minimeringskravene i artikel 10 og andelen af tomt rum i artikel 24.	18
12. Genbrugsemballage, der er bragt i omsætning inden anvendelsen af kravene i artikel 11	19
13. Anvendelsesområde for harmoniseret mærkning af emballage	20
14. Mærkning af eksisterende genanvendelig transportemballage	21
15. Indberetningsforpligtelser for operatører, der håndterer affald	22
16. Forholdet mellem direktivet om engangsplast og forordningen om emballage og emballageaffald med hensyn til emballageforbud	23
17. Anvendelsesområdet for emballageforbuddene i artikel 25 og bilag V, punkt 1-4, for så vidt angår plastindhold	25
18. Genbrugsmål for salgsemballage, der anvendes til transport af produkter	25
19. Genbrugsmål for transportemballage i international handel	26
20. Ansvarlig erhvervsdrivende for genbrugsmålene for transportemballage	27
21. Undtagelser fra genbrugsmålene for specialdesignet transportemballage	28
22. Definition af »gøre tilgængelig« i forbindelse med overholdelse af genbrugsmålene for drikkevarer	28
23. Genbrugsmål for drikkevarer i hotel- og restaurationsbranchen (HORECA)	29
24. Nationale undtagelser fra genbrugsmålene	29
25. Medlemsstaternes fleksibilitet til at etablere nationale foranstaltninger	30
26. Fleksibilitet for medlemsstaterne til at fastsætte yderligere genanvendelsesmål	31
27. Fleksibilitet for medlemsstaterne til at fastsætte yderligere eller højere genbrugsmål	31
28. Nationale undtagelser fra pant- og retursystemet	33
29. Minimumskrav til eksisterende pant- og retursystemer	34
30. Detailhandlers accept af pantbærende drikkevarebeholdere	34
31. Behandling ved endt levetid af særskilt indsamlet emballage, der er designet til genanvendelse	35
32. Særskilt indsamlingsprocent for pantbærende emballage i 2026 og forpligtelse til at etablere et pant- og retursystem senest i 2029	36
33. Medlemsstaternes indsamlingsmål på 90 % for engangsplastflasker til drikkevarer og metaldåser til drikkevarer samt de regionale pantordningers bidrag	37

1. Definition af emballage

Retsgrundlag:

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 1), forstås ved »emballage« en artikel, uanset hvilket materiale den er fremstillet af, der er beregnet til at blive brugt af en erhvervsdrivende til pakning, beskyttelse, håndtering, levering eller præsentation af produkter til en anden erhvervsdrivende eller til en slutbruger, og som kan opdeles i emballageformat ud fra dens funktion, materiale og design, herunder:

- a) en artikel, der er nødvendig for at indeholde, støtte eller bevare et produkt i hele dets levetid uden at udgøre en integreret del af produktet, og som er bestemt til anvendelse, forbrug eller bortskaffelse sammen med produktet
- b) en komponent i og et supplerende element til en artikel omhandlet i litra a), som er integreret i artiklen
- c) et supplerende element til en artikel omhandlet i litra a), der er hængt direkte på produktet eller anbragt på produktet, og som opfylder en emballagefunktion uden at være en integreret del af produktet, og som er bestemt til anvendelse, forbrug eller bortskaffelse sammen med produktet
- d) en artikel, der er designet og bestemt til at blive påfyldt på salgsstedet med henblik på udlevering af produktet, og som også benævnes »serviceemballage«
- e) en engangsartikel, der sælges og påfyldes eller er designet og bestemt til at blive påfyldt på salgsstedet, og som opfylder en emballagefunktion
- f) en gennemtrængelig te- eller kaffepose eller en pose til andre drikkevarer eller systemers enkeltserveringsenheder, der opløses ved brug, som indeholder te, kaffe eller andre drikkevarer, og som er beregnet til anvendelse og bortskaffelse sammen med produktet
- g) et systems ikkegennemtrængelige enkeltserveringsenhed til te, kaffe eller andre drikkevarer, der er beregnet til anvendelse i en maskine, og som anvendes og bortskaffes sammen med produktet".

Bilag I til forordningen indeholder en vejledende liste over artikler, der betragtes som emballage, og artikler, der ikke gør. Med hensyn til urtepotter og plantepotter, herunder spirebakker, skelnes der i bilag I mellem:

»Artikler, som er emballage: (...) Urtepotter, herunder spirebakker, der udelukkende er beregnet til salg og transport.

(...)

Artikler, som ikke er emballage: Urtepotter, herunder spirebakker, der anvendes i relationer mellem virksomheder i forskellige produktionsfaser eller er beregnet til at blive solgt sammen med en plante«.

Kommissionens fortolkning:

Hvorvidt en artikel kan betegnes som emballage, skal vurderes på grundlag af definitionen af emballage i artikel 3, stk. 1, nr. 1). Bilag I er kun vejledende, og i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols praksis⁽¹⁾ under direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald, der anvendes analogt, er det forhold, at en artikel er opført i bilag I, ikke alene tilstrækkeligt til at klassificere den som emballage. Det er også nødvendigt at kontrollere, om artiklen opfylder elementerne i emballagedefinitionen, navnlig om den er beregnet til at blive brugt af en erhvervsdrivende til pakning, beskyttelse, håndtering, levering eller præsentation af et produkt uden at være en integreret del af dette produkt, og om den er bestemt til anvendelse, forbrug eller bortskaffelse sammen med produktet, eller om den udgør en integreret komponent eller et hjælpeelement, der udfører en emballagefunktion.

Hvis f.eks. et drikkebæger sælges tomt i et supermarked til forbrugere til privat brug, betragtes det ikke som emballage. Hvis supermarkedet derimod fylder sådanne bægre med et produkt (f.eks. kaffe) ved en genopfyldningsstation, er sådanne bægre emballage, nærmere bestemt »serviceemballage«.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10).

Fyrfadsllys eller gravlys samt andre beholdere til stearinlys, f.eks. fyldte glas og keramiske skåle, betragtes ikke som emballage, da disse beholdere ikke opfylder definitionen af emballage i artikel 3, stk. 1, nr. 1), og »gravlys (beholdere til stearinlys)« er opført som eksempler på artikler, der ikke er emballage, i bilag I til forordningen.

For så vidt angår klæbende folier, der anvendes i produktionsprocesserne for varer, kan de være emballage eller ikke emballage afhængigt af deres funktion. Klæbende procesfolier kan være designet til at muliggøre eller lette omdannelsen af råmaterialer eller mellemmaterialer til halvfabrikata eller slutprodukter gennem fremstillingsprocesser. Hvis sådanne folier forbliver på halvfabrikata, indtil de omdannes og/eller samles til efterfølgende halvfabrikata eller slutprodukter, fungerer som katalysatorer i fremstillingscyklussen og opfylder særlige tekniske behov i sådanne processer, betragtes de ikke som emballage i henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 1).

Støvposer til sko og beklædningsgenstande betragtes som emballage, hvis de er beregnet til at blive anvendt til pakning, beskyttelse, håndtering, levering eller præsentation af produkter for en slutbruger. Tekstilemballage er ikke undtaget fra den generelle emballagedefinition i artikel 3, stk. 1, nr. 1), men tekstilsalgsemballage^(*) er undtaget fra kravene om genanvendelighed (artikel 6, stk. 11, litra g)). Støvposer til sko og beklædningsgenstande kan være emballage, hvis de opfylder den lovgivningsmæssige definition af emballage. Dette vil afhænge af deres funktion, dvs. om de anvendes til pakning eller beskyttelse af beklædningsgenstande eller sko under håndtering, levering eller præsentation, og af deres tilsigtede anvendelse, dvs. om de er blevet bragt i omsætning af en erhvervsdrivende som led i en produktlevering. Sådanne artikler er ikke emballage, når de er en integreret del af produktet (dvs. en del af produktet og nødvendig for dets iboende anvendelse, ikke kun til beskyttelse eller håndtering), eller hvis de ikke bringes i omsætning med henblik på emballageanvendelse, dvs. hvis de sælges separat af forbrugeren eller leveres gratis i en ikkekommerciel sammenhæng.

Urtepotter og plantepotter, herunder spirebakker, betragtes som emballage, hvis de er beregnet til at blive brugt til salg eller transport, herunder potter og bakker, hvor planten blev dyrket i den sidste fase, og hvori den sælges til slutbruger. Omvendt er potter og bakker, der anvendes af erhvervsdrivende (f.eks. planteskoler og avlere) som led i deres produktionscyklus, ikke emballage, da de blot muliggør produktionscyklussen. Dette gælder med undtagelse af den sidste potte eller bakke, der er beregnet til at blive solgt sammen med planten til slutbruger. Selv om ordlyden for både »emballage« og »ikke-emballage« i bilag I omfatter elementet salg, omplantes blomster og planter i praksis ikke i særskilte »transportpotter« eller »salgsbeholdere« med henblik på markedsføring. Derimod anvendes de samme potter, som planterne blev dyrket i, også til transport og salg. Klassificeringen af sådanne potter skal derfor følge den generelle definition af emballage og tage hensyn til deres funktion og tilsigtede anvendelse, frem for blot at støtte sig til den vejledende ordlyd i bilag I. Mens definitionen af emballage også omfatter artikler, der anvendes i relationer mellem virksomheder, bør blomsterpotter, der blot muliggør produktionsprocessen, f.eks. større vækspotter (f.eks. potter med en diameter på over 10 cm), der anvendes gennem hele dyrkningscyklussen, ikke betragtes som emballage i henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 1).

Intravenøse (IV) poser og sprøjter falder ikke ind under definitionen af emballage i artikel 3, stk. 1, nr. 1), heller ikke når de er forfyldte med lægemidler eller saltvand, når de bringes i omsætning. Selv om de fysisk kan indeholde et stof, bringes IV-poser og -sprøjter ikke i omsætning udelukkende for at indeholde, beskytte, transportere eller præsentere et produkt. De er derimod designet, fremstillet og reguleret som integrerede fremføringsanordninger, der muliggør sikker, steril og nøjagtig administration af væsker eller lægemidler til patienter. Når IV-posen eller -sprøjten leveres forfyldt, udgør den en integreret del af selve lægemidlet eller det medicinske udstyr, således at produktet ikke kan udføre sin tilsigtede funktion uafhængigt af anordningen. I denne sammenhæng er IV-posen eller -sprøjten ikke en emballagekomponent, der kasseres for at få adgang til indholdet, men en funktionel del af det produkt, der bringes i omsætning.

(*) I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 5), forstås ved »salgsemballage« emballage udformet på en sådan måde, at den udgør en salgsenhed bestående af produkter og emballage til slutbruger på salgsstedet.

2. Definition af en emballagefabrikant

Retsgrundlag:

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 13), forstås ved »fabrikant«: enhver fysisk eller juridisk person, der fremstiller emballage eller et emballeret produkt, dog således at:

- a) hvis en fysisk eller juridisk person får emballage eller et emballeret produkt designet eller fremstillet under sit eget navn eller varemærke, uanset om et andet varemærke er synligt på emballagen eller på det emballerede produkt, forstås ved »fabrikant« denne fysiske eller juridiske person, jf. dog litra b)
- b) hvis en fysisk eller juridisk person, der får emballagen eller det emballerede produkt designet eller fremstillet under sit eget navn eller varemærke, falder ind under definitionen af mikrovirksomhed i henstilling 2003/361/EF som gældende den 11. februar 2025, og den fysiske eller juridiske person, som leverer emballagen til den fysiske eller juridiske person, der får emballage designet eller fremstillet under sit eget navn eller varemærke, befinder sig i samme medlemsstat, forstås ved »fabrikant« den fysiske eller juridiske person, der leverer emballagen".

Kommissionens fortolkning:

En fabrikant er en fysisk eller juridisk person, der fremstiller emballage eller et emballeret produkt. Det er ikke nødvendigvis den fysiske eller juridiske person, der fysisk fremstiller emballagen. To elementer skal tages i betragtning: 1) rollen i designet eller fremstillingen af emballage og 2) varemærke- eller brandingkriteriet. Hvis emballagen eller det emballerede produkt er forsynet med et bestemt navn eller varemærke, kan det antages, at ejeren af dette navn eller varemærke er »fabrikanten« i henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 13), litra a), da vedkommende vil have den afgørende beføjelse i kontraktforholdet med sine leverandører og derfor også vil kunne bestemme emballagens egenskaber.

Ordlyden af definitionen af »fabrikant« angiver, at der altid kun er én fabrikant i en forsyningskæde i henhold til forordningen om emballage og emballageaffald.

For så vidt angår salgsemballage (undtagen serviceemballage ⁽⁵⁾) eller multipakemballage ⁽⁶⁾, er fabrikanten normalt den erhvervsdrivende, der foretager de endelige forarbejdningsstrin (f.eks. opskæring, påfyldning og forsegling) på den emballage, der leveres af konverteringsvirksomheder (dvs. leverandører), og fylder den med sit produkt for derefter at bringe emballagen eller det emballerede produkt i omsætning på EU-markedet (artikel 3, stk. 1, nr. 5)-6)). Med andre ord vil fabrikanten for salgsemballage og multipakemballage normalt være påfylder, som ofte også er produktets mærkeindehaver.

For så vidt angår transportemballage ⁽⁷⁾, serviceemballage (i den endelige form) og primærproduktionsemballage ⁽⁸⁾ vil fabrikanten normalt være den virksomhed, der fremstiller transport- eller serviceemballagen, medmindre denne emballage tydeligt er mærket af brugeren af emballagen med dennes navn eller varemærke (artikel 3, stk. 1, nr. 1), litra d), og nr. 7). I dette tilfælde er brugeren fabrikanten.

På de betingelser, der er fastsat i artikel 21, kan importører og distributører anses for at være fabrikanter i denne forordnings forstand. Dette sker, når de bringer emballage i omsætning under deres eget navn eller varemærke eller ændrer emballage, der allerede er bragt i omsætning, på en måde, der kan påvirke overholdelsen af de relevante krav i denne forordning.

⁽⁵⁾ Jf. artikel 3, stk. 1, nr. 1), litra d): »en artikel, der er designet og bestemt til at blive påfyldt på salgsstedet med henblik på udlevering af produktet, og som også benævnes »serviceemballage«.

⁽⁶⁾ I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 6), forstås ved »multipakemballage«: emballage udformet på en sådan måde, at den udgør en samling af et vist antal salgsenheder på salgsstedet, uanset om denne samling af salgsenheder sælges som sådan til slutbrugeren, eller om den tjener til at lette opfyldning af hylder på salgsstedet eller til at skabe en lager- eller distributionsenhed, og som kan fjernes fra produktet, uden at dette ændrer produktets egenskaber".

⁽⁷⁾ I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 7), forstås ved »transportemballage«: emballage, der er udformet på en sådan måde, at håndtering og transport af en eller flere salgsenheder eller en samling af salgsenheder lettes for at forhindre skade på produktet forårsaget af håndtering og transport, men som ikke omfatter vej-, jernbane-, skibs- og luftfragtcontainere".

⁽⁸⁾ I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 4), forstås ved »primærproduktionsemballage«: en artikel designet og bestemt til anvendelse som emballage til uforarbejdede produkter fra primærproduktion som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002".

Fabrikanter må i henhold til artikel 15, stk. 1, »kun bringe emballage i omsætning, som er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i eller i henhold til artikel 5-12«. Overensstemmelsesvurderingsproceduren (artikel 38) kan udføres af fabrikanten eller af en anden på dennes vegne (f.eks. et laboratorium eller en certificeringsordning) i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2. EU-overensstemmelseserklæringen (artikel 39) skal udarbejdes af fabrikanten på grundlag af oplysninger og dokumentation fra leverandører i henhold til artikel 16, stk. 1, eller af en bemyndiget repræsentant, der er udpeget af fabrikanten ved en skriftlig fuldmagt i henhold til artikel 17. Det betyder, at fabrikanten er den eneste erhvervsdrivende, der har det juridiske ansvar for emballagens overholdelse af bæredygtigheds- og mærkningskravene, uanset hvem der rent faktisk har udarbejdet EU-overensstemmelseserklæringen eller dele heraf.

Hvis den virksomhed, der får emballagen eller det emballerede produkt designet eller fremstillet under eget navn eller varemærke, er en mikrovirksomhed, og den virksomhed, der leverer emballagen, er beliggende i samme medlemsstat, er denne leverandør af emballagen fabrikanten (artikel 3, stk. 1, nr. 13, litra b)). Dette gælder, uanset om sidstnævnte virksomhed også er en mikrovirksomhed. Hvis f.eks. en emballagebeholderfabrikant er en mikrovirksomhed, men fabrikanten af det emballerede produkt ikke er det, finder undtagelsen ikke anvendelse. Hvis en emballagebeholderfabrikant ikke er en mikrovirksomhed, mens en fabrikant af et emballeret produkt er det, finder undtagelsen anvendelse, og det er beholderfabrikanten, der bør betragtes som »fabrikant« i forbindelse med forordningen om emballage og emballageaffald.

I henhold til henstilling 2003/361/EF⁽⁹⁾, er en virksomhed en mikrovirksomhed, hvis den beskæftiger færre end ti personer, og dens årlige omsætning eller årlige balance ikke overstiger 2 mio. EUR. En franchisetager kan betragtes som en mikrovirksomhed, hvis franchisegiveren ikke direkte eller indirekte ejer 25 % eller mere af dens kapital eller stemmeretigheder og ikke udøver kontrol eller afgørende indflydelse. Hvis dette er tilfældet, skal de relevante tærskler beregnes ved at lægge franchisegiverens tilsvarende data til, som krævet i artikel 3, stk. 2 og 3, i henstilling 2003/361/EF.

Hvis emballagen ikke bærer et handelsnavn eller et varemærke, kan »fabrikanten« enten være leverandøren (dvs. den person, der faktisk fremstiller emballagen) eller den person, der bringer emballerede produkter i omsætning. Det afgørende kriterium er, hvem der afgiver ordren og fastlægger designspecifikationerne for denne emballage.

Den samme fremgangsmåde, der er forklaret ovenfor, gælder også for genbrugsemballage. Det afgørende kriterium er, hvem den fysiske eller juridiske person er, der får emballagen designet eller fremstillet under eget navn eller varemærke. Det er imidlertid nyttigt, hvis dette præciseres yderligere ved at sætte det i kontekst af genbrugssystemer.

Når emballagen er designet i overensstemmelse med specifikke krav fra fabrikanterne af det emballerede produkt og bærer deres varemærke, er sidstnævnte (dvs. brugerne) »fabrikanten« af genbrugsemballagen. Dette vil navnlig være tilfældet i genbrugssystemer med åbne kredsløb⁽¹⁰⁾.

Hvis en virksomhed, som har genbrugsemballage, der er designet og fremstillet under dens navn og varemærke, er en mikrovirksomhed, og den virksomhed, der fremstiller emballagen, er beliggende i samme medlemsstat, er sidstnævnte virksomhed dog fabrikanten. Dette gælder, uanset om sidstnævnte virksomhed også er en mikrovirksomhed.

Når genbrugsemballage designes efter specifikke krav fra en genbrugssystemoperatør og bærer dennes varemærke, er genbrugssystemoperatøren »fabrikanten«. Dette vil navnlig være tilfældet i lukkede genbrugssystemer⁽¹¹⁾. Når genbrugsemballage ikke bærer et specifikt varemærke, er emballagefabrikanten »fabrikanten«, medmindre brugeren (dvs. genbrugssystemoperatøren) kan identificeres som den, der har bestilt en sådan emballage og dens specifikke design.

⁽⁹⁾ Kommissionens henstilling af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (meddelt under C(2003) 1422) (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

⁽¹⁰⁾ I henhold til bilag VI, litra c), forstås ved »åbent genbrugssystem«: et genbrugssystem, hvor genbrugsemballage cirkulerer mellem et uspecifiseret antal systemdeltagere, og hvor ejendomsretten til emballagen skifter på et eller flere tidspunkter i genbrugsprocessen.

⁽¹¹⁾ I henhold til bilag VI, litra c), forstås ved »lukket genbrugssystem«: et genbrugssystem, hvor genbrugsemballage cirkuleres af en systemoperatør eller en gruppe af samarbejdende systemdeltagere uden ændring af ejendomsretten til emballagen.

3. Definition af en emballagefabrikant

Retsgrundlag:

I betragtning (122) nævnes det, at »[D]enne forordning har til formål klart at definere én producent pr. emballageenhed, hvad enten det drejer sig om tom emballage eller emballage, der indeholder produkter. Som hovedregel bør producenten være den erhvervsdrivende, der som fabrikant, importør eller distributør etableret i en medlemsstat gør emballerede produkter tilgængelige fra denne medlemsstats område og på samme område. Dette omfatter ethvert tilbud om distribution, forbrug eller anvendelse, der kan føre til faktisk levering. Hvis en virksomhed køber et emballeret produkt fra en anden medlemsstat end den, hvor virksomheden er beliggende, eller fra et tredjeland og leverer dette emballerede produkt i den medlemsstat, hvor den er beliggende, bør denne virksomhed således betragtes som producenten, da den er den første virksomhed, som gør det emballerede produkt tilgængeligt på den pågældende medlemsstats område. Med hensyn til onlineplatforme bør det oprindelige tilbud om et produkt betragtes som tilgængeliggørelse i producentdefinitionens forstand. For at minimere enhver unødvendig administrativ byrde for små virksomheder, som påfylder transportemballage, primærproduktionsemballage eller serviceemballage, hvad enten det er som engangsemballage eller som genbrugsemballage, på salgsstedet, bør producenten dog være den fabrikant, distributør eller importør af sådan emballage, der gør emballagen tilgængelig for første gang fra medlemsstatens område, da denne erhvervsdrivende er den, der bedst kan opfylde forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar.«

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 15), forstås ved »producent«: enhver fabrikant, importør eller distributør, for hvem, uanset hvilken salgsmetode der anvendes, herunder aftaler om fjernsalg, et af følgende forhold gør sig gældende:

- a) fabrikanten, importøren eller distributøren er etableret i en medlemsstat og tilgængeliggør fra denne medlemsstats område og på dette samme område for første gang transportemballage, serviceemballage eller primærproduktionsemballage, hvad enten det er som engangsemballage eller som genbrugsemballage, eller
- b) fabrikanten, importøren eller distributøren er etableret i en medlemsstat og tilgængeliggør fra denne medlemsstats område og på dette samme område for første gang produkter emballeret i andre emballager end dem, der er omhandlet i litra a), eller
- c) fabrikanten, importøren eller distributøren er etableret i en medlemsstat eller i et tredjeland og tilgængeliggør på en anden medlemsstats område for første gang transportemballage, serviceemballage eller primærproduktionsemballage, hvad enten det er som engangsemballage eller som genbrugsemballage, direkte til slutbrugere, eller
- d) fabrikanten, importøren eller distributøren er etableret i en medlemsstat eller i et tredjeland og tilgængeliggør på en anden medlemsstats område for første gang produkter, der er emballeret i anden emballage end emballage omhandlet i litra c), direkte til slutbrugere, eller
- e) fabrikanten, importøren eller distributøren er etableret i en medlemsstat og udpakker emballerede produkter uden at være en slutbruger, medmindre en anden person er producenten som defineret i litra a), b), c) eller d)."

Kommissionens fortolkning:

Producenter og fabrikanter er defineret i forordningen om emballage og emballageaffald til forskellige formål. Producenten er ansvarlig for at betale omkostningerne til indsamling og genanvendelse af emballageaffald i den pågældende medlemsstat (artikel 45, stk. 1). Med henblik herpå skal en producent registrere sig og indberette til de relevante nationale myndigheder, jf. artikel 44, og betale gebyret for udvidet producentansvar i den medlemsstat, hvor emballagen forventes at blive til affald. Hvis der betales gebyrer i en medlemsstat, og en distributør derefter for første gang gør emballagen tilgængelig på en anden medlemsstats område, skal gebyrerne refunderes. Fabrikanten skal på den anden side sikre, at emballagen opfylder bæredygtigheds- og mærkningskravene i artikel 5-12, jf. artikel 15, stk. 1, inden den første gang gøres tilgængelig på EU-markedet. Der er kun én fabrikant i hele EU (se afsnit 3 ovenfor).

Oversigt over de forskellige roller for producenter og fabrikanter i forordningen om emballage og emballageaffald

	Fabrikant	Producent
Definition	Fabrikanter af emballage eller emballeret produkt. Ifølge ovenstående er det ikke den person, der fremstiller emballagen, men den person, der afgiver ordren og fastlægger designspecifikationerne for denne emballage. Undtagelse for mærkeindehavere, når de er mikro-virksomheder, og den person, der leverer emballagen, befinder sig i samme medlemsstat.	Enhver fabrikant, importør eller distributør, der for første gang gør emballage eller emballerede produkter tilgængelige i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret, eller direkte for slutbrugere i en anden medlemsstat.
Antal	Én erhvervsdrivende i hele EU.	Den erhvervsdrivende, der for første gang stiller emballage til rådighed på en medlemsstats område, hvor emballagen forventes at blive til affald.
Funktion	Sikrer, at emballagen er i overensstemmelse med bæredygtigheds- og mærkningskravene.	Finansierer affaldshåndtering i den medlemsstat, hvor emballagen forventes at blive til affald.

En »producent« er den berettigede virksomhed i distributions- og forsyningskæden, som er ansvarlig for at opfylde forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar i en medlemsstat (artikel 45).

Forordningen om emballage og emballageaffald har til formål klart at definere én producent pr. emballage, uanset om der er tale om tom emballage, f.eks. transport- og serviceemballage, eller situationer, hvor emballage gøres tilgængelig på markedet med produkter, hvilket er tilfældet for salgsemballage og multipakemballage.

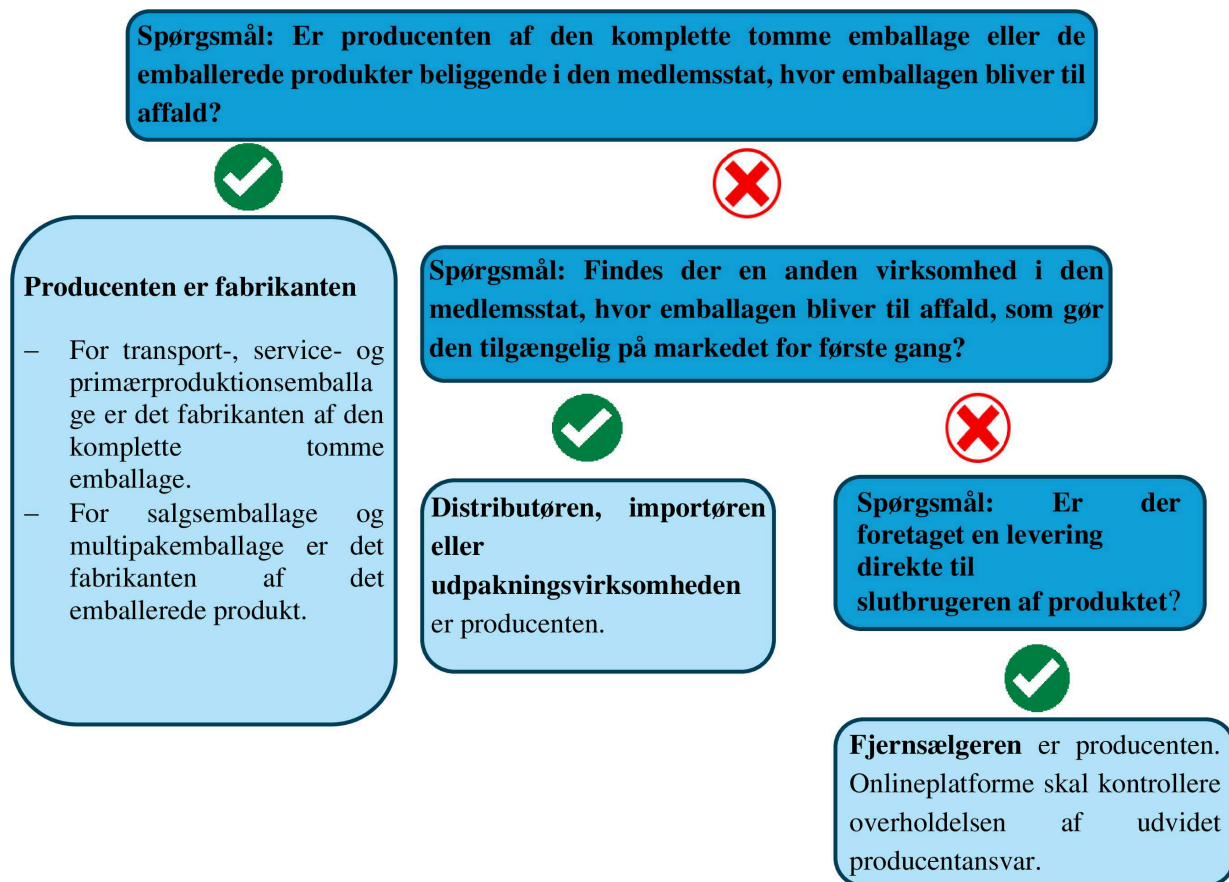
For at afgøre, i hvilken medlemsstat forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar finder anvendelse, er det nødvendigt at kontrollere, hvor emballagen først gøres tilgængelig på en medlemsstats område. I praksis vil det normalt være der, hvor emballagen fyldes.

Definitionen af producent har til formål at identificere den erhvervsdrivende, der er ansvarlig for forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar, uanset om det er producenten, importøren eller distributøren, i den medlemsstat, hvor det emballerede produkt gøres tilgængeligt til forbrug og dermed forventes at blive til affald. Derfor er fabrikanten og producenten ikke nødvendigvis den samme erhvervsdrivende, og hvem der er emballageproducent, afhænger af 1) typen af emballage, der gøres tilgængelig på markedet, 2) om det sker i samme medlemsstat, som den er fremstillet, og 3) om det emballerede produkt sælges til slutbrugeren eller videredistribueres.

Hvis emballagen eller de emballerede produkter eksporteres til lande uden for EU, hvor de forventes at blive til affald, finder forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar i henhold til forordningen om emballage og emballageaffald ikke længere anvendelse på producenten.

Emballage er ofte en del af en lang forsynings- og distributionskæde, hvor den gøres tilgængelig flere gange. Uanset om emballagen efterfølgende gøres tilgængelig i samme medlemsstat eller uanset den erhvervsdrivendes størrelse, er producenten den erhvervsdrivende, der første gang gør emballagen tilgængelig i medlemsstaten. Tilgængeliggørelse på markedet omfatter ethvert tilbud om distribution, forbrug eller anvendelse, der kan resultere i faktisk levering af emballage eller emballerede produkter. I tilfælde af onlinesalg anses udbud af et produkt direkte til en slutbruger for at være tilgængeliggørelse på markedet i slutbrugerens medlemsstat.

Nedenfor ses et demonstrationsdiagram, der viser, hvordan producenten i EU kan identificeres.

For at identificere producenter af transportemballage er det nødvendigt at overveje definitionen af producent og følgende faktorer:

- 1) Er varen klar til at opfylde en emballagefunktion? Transportemballage vil ofte bestå af flere komponenter eller supplerende elementer, som i sig selv ikke opfylder en emballagefunktion. Hvis en emballage først er klar til at opfylde en emballagefunktion, når andre komponenter er tilføjet, vil samlevirksomheden derfor være fabrikanten og den første potentielle producent.
- 2) Hvem er fabrikanten af transportemballage? I modsætning til salgsemballage og multipakemballage skal en producent af transportemballage identificeres for den tomme emballage, fordi det ofte er den tomme emballage, der gøres tilgængelig på markedet for første gang. Hvis transportemballagen imidlertid er forsynet med et navn eller varemærke, vil producenten normalt være den, der fylder emballagen. Hvis transportemballagen ikke er entydigt identificerbar, vil den faktiske fabrikant af emballagen normalt være producenten (se punkt 3 for flere oplysninger om definitionen af fabrikant).
- 3) I hvilken medlemsstat og til hvem stilles emballagen til rådighed? Hvis transportemballage stilles til rådighed for første gang i en anden medlemsstat end den, hvor emballagefabrikanten er beliggende, vil fabrikanten kun være producent, hvis modtageren er slutbrugeren af det emballerede produkt. Hvis dette ikke er tilfældet, vil modtageren være producenten.

Som eksempel kan nævnes, at virksomhed A fremstiller store papkasser uden navn eller varemærke i en medlemsstat. Virksomhed A sælger de tomme papkasser til virksomhed B i samme medlemsstat. I denne transaktion er virksomhed A producenten. Hvis papkassen bærer virksomhed B's navn eller varemærke, bliver virksomhed B dog producent i den pågældende medlemsstat. Hvis virksomhed B sælger de fyldte papkasser til virksomhed C i en anden medlemsstat, vil producenten dog være virksomhed C i den anden medlemsstat. Endelig vil der, hvis papkasserne eksporteres til et tredjeland, ikke være nogen producent i nogen medlemsstat, da kasserne ikke forventes at blive til affald i EU.

For så vidt angår producenter af salgsemballage, er producenten den erhvervsdrivende, der fylder emballagen og gør den tilgængelig for første gang på medlemsstatens område. Som eksempel kan nævnes, at virksomhed D fylder frugt i en beholder og sælger de emballerede frugter til et supermarked i samme medlemsstat. I dette tilfælde vil virksomhed D blive betragtet som producent i den pågældende medlemsstat, da den gør emballagen tilgængelig for første gang, og emballagen forventes at blive til affald dér. Hvis virksomhed D imidlertid sælger de emballerede frugter til et supermarked i en anden medlemsstat, vil supermarkedet i den pågældende medlemsstat være producenten, da det vil gøre de emballerede frugter tilgængelige på markedet for første gang i den pågældende medlemsstat, hvor de bliver til affald.

I den situation, der er beskrevet i artikel 3, stk. 1, nr. 15), litra d), identificeres producenten som en fabrikant, importør eller distributør, der for første gang gør emballerede produkter direkte tilgængelige for slutbrugere på en anden medlemsstats område. I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 23), forstås ved »slutbruger« enhver fysisk eller juridisk person, der er bosiddende eller etableret i Unionen, og til hvem et produkt er gjort tilgængeligt enten som forbruger eller som erhvervmæssig slutbruger, og som ikke gør dette produkt yderligere tilgængeligt på markedet i den leverede form. For yderligere at eksemplificere vil virksomhed D i eksemplet ovenfor være producent, hvis denne har en webshop, hvor den sælger emballeret frugt til en slutbruger af frugten i en anden medlemsstat, og skal opfylde forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar i den anden medlemsstat.

Det afgørende vil derfor være, om den erhvervmæssige slutbruger anvender produktet i sin produktion og dermed ikke gør produktet yderligere tilgængeligt i den form, det blev leveret. Logistikvirksomheder, der modtager importerede emballerede varer fra tredjelande og udfører håndteringsaktiviteter, f.eks. udpakning eller ompakning i mindre mængder, inden de sender det emballerede produkt, betragtes ikke som slutbrugere. De betragtes snarere som producenten af transportemballagen, hvis produktet ompakkes, selv om de ikke har ejendomsretten til de emballerede produkter.

4. Definition af importør og status som »filial«

Retsgrundlag:

Artikel 3, stk. 1, nr. 17), fastsætter definitionen af »importør« som »enhver fysisk eller juridisk person etableret i Unionen, der bringer emballage fra et tredjeland i omsætning«.

Kommissionens fortolkning:

Definitionen af importør er baseret på definitionen af »importør« i artikel 3, stk. 9, i forordning (EU) 2019/1020 ⁽¹²⁾ og bør fortolkes i overensstemmelse med den generelle fortolkningsvejledning i den blå vejledning ⁽¹³⁾. Det følger af denne definition, at følgende betingelser begge skal være opfyldt: a) etablering i EU og b) omsætning af emballage eller emballerede produkter med oprindelse uden for EU.

Begrebet »etableret« skal fortolkes som at have en registreret adresse i en medlemsstat for at sikre jurisdiktion for håndhævelse og markedsovervågning samt som en garanti for, at der findes en ansvarlig part i Unionen for overholdelse, sporbarhed og korrigerende foranstaltninger.

I de fleste tilfælde er en filial ikke en særskilt juridisk enhed, og den påtager sig ikke selvstændigt rettigheder eller forpligtelser, da den kun opererer under moderselskabets identitet. Aftaler, der indgås af en filial, er derfor juridisk bindende for moderselskabet.

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (EUT L 169 af 25.6.2019, s. 1).

⁽¹³⁾ Meddelelse fra Kommissionen — Den blå vejledning om gennemførelse af EU's produktregler 2022 (EUT C 247 af 29.6.2022, s. 1).

I henhold til EU's og nationale skattelove behandles en filial typisk som et fast driftssted ⁽¹⁴⁾ i skattemæssig henseende. Skatteforpligtelser og skatteregistrering giver imidlertid ikke særskilt juridisk personlighed og ændrer ikke filialernes status med hensyn til overholdelse af lovgivningen. Flere af EU-Domstolens afgørelser ⁽¹⁵⁾ bekræfter, at et fast driftssted ikke svarer til stiftelse.

Da en filial ikke har selvstændig juridisk personlighed, kan den ikke kvalificeres som importør i henhold til forordningen om emballage og emballageaffald. Kravet om at være »etableret« henviser til en fysisk eller juridisk person, der er stiftet i EU, og ikke blot en filial. En filial kan blive en selvstændig juridisk enhed (dvs. et datterselskab), når den er stiftet i henhold til en medlemsstats lovgivning, har sin egen juridiske personlighed, egne rettigheder og forpligtelser og kan eje aktiver, anlægge sag og sagsøges uafhængigt.

Derfor skal en ikke-EU-fabrikant, der kun har en filial i EU, enten oprette et datterselskab i EU eller udpege en bemyndiget repræsentant som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 19), hvis dette kræves af den medlemsstat, på hvis område emballagen eller de emballerede produkter første gang gøres tilgængelige.

Det samme ræsonnement gælder for spørgsmålet om, hvorvidt en filial af en fysisk eller juridisk person uden for EU kan være en »distributør«, som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 18).

De forpligtelser vedrørende udvidet producentansvar, der er fastsat i forordningen om emballage og emballageaffald, gælder for »producenter« (fabrikanter, importører eller distributører), som for første gang gør emballage eller emballerede produkter tilgængelig på en medlemsstats område (se punkt 4 i dette dokument). Forordningen udvider ikke udtrykkeligt forpligtelser vedrørende udvidet producentansvar til enheder, der kun er momsregistreret eller har et fast driftssted uden status som juridisk person. Antagelse af, at momsregistrering alene svarer til »etablering« med henblik på forpligtelser vedrørende udvidet producentansvar, er i strid med den harmoniserede definition af importør i artikel 3, stk. 1, nr. 17). Medlemsstaterne kan ikke indføre yderligere krav, der underminerer harmoniseringen af begrebet producent og importør i henhold til forordningen om emballage og emballageaffald.

5. Håndhævelse af PFAS-restriktioner i emballage bestemt til kontakt med fødevarer og afvikling af lagre

Retsgrundlag:

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 13), forstås ved »fabrikant« en fysisk eller juridisk person, som »får emballage eller et emballeret produkt designet eller fremstillet under sit eget navn eller varemærke, uanset om et andet varemærke er synligt på emballagen eller på det emballerede produkt (...)«.

I artikel 3, stk. 1, nr. 10), defineres »bringe i omsætning« som »første tilgængeliggørelse af emballage, uanset om den er tom eller indeholder et produkt, på EU-markedet«. I artikel 3, stk. 1, nr. 11), defineres »gøre tilgængelig på en medlemsstats område« som »enhver levering af emballage, uanset om den er tom eller indeholder et produkt, med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på en medlemsstats område (...) mod eller uden vederlag.«

Artikel 5, stk. 5, lyder som følger: »Fra den 12. august 2026 må emballage bestemt til kontakt med fødevarer ikke bringes i omsætning, hvis den indeholder per- og polyfluoralkylstoffer (PFAS) i en koncentration, der er lig med eller over følgende grænseværdier, for så vidt omsætning af emballage, der indeholder en sådan koncentration af PFAS, ikke er forbudt i henhold til en anden EU-retsakt:

- a) 25 ppb for ethvert PFAS som målt med målrettet PFAS-analyse (polymer PFAS udelukket fra kvantificering)
- b) 250 ppb for summen af PFAS målt som summen af målrettet PFAS-analyse, hvor det er relevant med forudgående nedbrydning af prækursorer (polymer PFAS udelukket fra kvantificering)

⁽¹⁴⁾ I henhold til artikel 5 i OECD's modelbeskatningsoverenskomst forstås ved »fast driftssted« et fast forretningssted, hvorigennem et foretagendes virksomhed udøves helt eller delvist. Det omfatter især: a) et ledelseskøntor, b) en filial, c) et kontor (...).

⁽¹⁵⁾ Dom af 7.4.2022, Berlin Chemie, C-333/20, EU:C:2022:291, og dom af 13.6.2024, Adient, C-533/22, EU:C:2024:501.

- c) 50 ppm for PFAS (herunder polymer PFAS); hvis den samlede mængde fluor overstiger 50 mg/kg, skal fabrikanten, importøren eller downstreambrugeren som defineret i henholdsvis artikel 3, nr. 9), 11) og 13), i forordning (EF) nr. 1907/2006 efter anmodning forelægge fabrikanten eller importøren som defineret i henholdsvis nærværende forordnings artikel 3, stk. 1, nr. 13) og 17), dokumentation for den mængde fluor, der måles som indhold af enten PFAS eller ikke-PFAS med henblik på, at de udarbejder teknisk dokumentation som omhandlet i bilag VII til nærværende forordning.»

Kommissionens fortolkning:

Emballage bestemt til kontakt med fødevarer er emballage, der er beregnet til at komme i kontakt med fødevarer eller allerede er i kontakt med fødevarer og var beregnet til dette formål, jf. anvendelsesområdet for EU's fødevarerlovgivning.

De overvågningsmyndigheder, der er omhandlet i forordningen om emballage og emballageaffald, og som er baseret på forordning (EU) 2019/1020 om markedsovervågning, er kompetente til at kontrollere overholdelsen af PFAS-grænseværdierne.

Der findes flere protokoller og metoder til at teste forekomsten af PFAS i forskellige matricer, men der findes ingen harmoniseret metode til test af forekomsten af PFAS i fødevarekontaktmaterialer på EU-plan. I den forbindelse anbefales følgende trinvis tilgang, der er baseret på den nyeste analysekapacitet og en metaanalyse af PFAS-test af de relevante matricer, med henblik på at håndhæve PFAS-grænserne fra deres anvendelsesdato, dvs. den 12. august 2026:

- 1) Kvantificering af totalfluor (TF) (trin 1): Hvis TF er under 50 mg/kg ⁽¹⁶⁾, kan prøven betragtes som overensstemmende.
- 2) Hvis TF er over 50 mg/kg, kan metoder som pyrolyse-GC/MS anvendes til at bekræfte, om fluoret er organisk (PFAS) eller uorganisk i trin 2. Hvis det organiske fluor er under 50 mg/kg, kan prøven anses for at opfylde kravene.
- 3) Direkte TOP-analyse (total oxiderbare prækursorer) anbefales for at kontrollere overholdelsen af koncentrationsgrænserne på 25 µg/kg ⁽¹⁷⁾ og 250 µg/kg i trin 3.

På grundlag af de oplysninger, Kommissionen i øjeblikket råder over, er alle prøver, der opfylder kravene i test (1), også i overensstemmelse med test (2) og (3).

Dette berører ikke anvendelsen af forordning (EU) 2017/625 på den kontrol, der udføres med henblik på verifikation af overholdelsen af reglerne om materialer og genstande bestemt til at komme i kontakt med fødevarer, herunder reglerne fastsat i forordningens artikel 5, stk. 5.

For så vidt angår emballage, der indeholder PFAS, og som er produceret før den 12. august 2026, foreskriver forordningen ikke en overgangsperiode for afvikling af lagre. Derfor skal fødevarekontaktemballage, der bringes i omsætning efter den 12. august 2026, overholde de PFAS-grænseværdier, der er fastsat i denne forordning, mens emballage, der er bragt i omsætning inden den 12. august 2026, kan forblive på markedet og ikke behøver at blive trukket tilbage. Der er ingen undtagelser for emballage, der indeholder genanvendt materiale.

Generelt bringes salgsemballage og multipakemballager bestemt til kontakt med fødevarer i omsætning, når de fyldes, i det omfang de sidste forarbejdningsstrin, f.eks. forseglingsprocesser, kan påvirke emballagens overensstemmelse, mens transport- og serviceemballager bringes i omsætning tom.

I overensstemmelse med den blå vejledning om gennemførelse af EU's produktregler ⁽¹⁸⁾ bringes produkter i omsætning, når der foreligger et tilbud eller en aftale mellem parterne om »overførslen af ejerskab, besiddelse eller anden rettighed«. Dette kan ske »mod betaling eller uden beregning«, når produktionsfasen er afsluttet. En fabrikant kan derfor markedsføre tom eller fyldt fødevarekontaktemballager ved blot at overdrage den lovlige besiddelse. For importerede emballager eller emballerede produkter er det relevante tidsstempel »overgang til fri omsætning« ved afslutningen af toldproceduren.

⁽¹⁶⁾ mg/kg = ppm.

⁽¹⁷⁾ µg/kg = ppb.

⁽¹⁸⁾ Meddelelse fra Kommissionen Den blå vejledning om gennemførelse af EU's produktregler 2022 (EUT C 247 af 29.6.2022, s. 1).

6. Dato for anvendelse af kravet om at sikre, at emballagen kan genanvendes

Retsgrundlag:

Artikel 6, stk. 1: »Al emballage, der bringes i omsætning, skal være genanvendelig.«

Artikel 6, stk. 2: »Emballage betragtes som genanvendelig, hvis den opfylder følgende betingelser:

- a) den er designet til materialegenanvendelse, som muliggør anvendelse af de deraf følgende sekundære råmaterialer, der er af tilstrækkelig kvalitet sammenlignet med det oprindelige materiale til, at de kan bruges til at erstatte primære råstoffer i overensstemmelse med stk. 4, og
- b) når den bliver til affald, kan den indsamles særskilt i overensstemmelse med artikel 48, stk. 1 og 5, sorteres i specifikke affaldsstrømme, uden at det påvirker genanvendeligheden af andre affaldsstrømme, og genanvendes i stor målestok på grundlag af den metode, der er fastsat i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 5.

Emballage, som er i overensstemmelse med de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til stk. 4, anses for at opfylde betingelsen fastsat i nærværende stykkes første afsnit, litra a).

Emballage, som er i overensstemmelse med de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til stk. 4, og de gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold til stk. 5, anses for at opfylde betingelserne fastsat i nærværende stykkes første afsnit.

Dette stykkes første afsnit, litra a), finder anvendelse fra den 1. januar 2030 eller 24 måneder fra datoen for ikrafttrædelsen af de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 4, første afsnit, alt efter hvilken dato der er den seneste.

Dette stykkes første afsnit, litra b), finder anvendelse fra den 1. januar 2035 eller, for så vidt angår kravet til genanvendelse i stor målestok, fra den 1. januar 2035 eller fem år fra datoen for ikrafttrædelsen af de gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til stk. 5, alt efter hvilken dato der er den seneste.«

Kommissionens fortolkning:

I henhold til artikel 6, stk. 1, skal al emballage, der bringes i omsætning, kunne genanvendes, uden at der fastsættes en specifik frist for anvendelsen af denne bestemmelse, hvilket betyder, at den gælder fra den 12. august 2026.

Artikel 6, stk. 2, litra a) »finder anvendelse fra den 1. januar 2030 eller 24 måneder efter ikrafttrædelsesdatoen for de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til stk. 4, første afsnit, alt efter hvilken dato der er den seneste«. I henhold til artikel 6, stk. 4, bør denne delegerede retsakt, som fuldt ud harmoniserer kravene til design til genanvendelse og den tilhørende vurderingsmetode, vedtages af Kommissionen senest den 1. januar 2028.

Artikel 6, stk. 1, svarer til et væsentligt krav i bilag II, punkt 3, litra a), til direktiv (EU) 94/62/EF om emballage og emballageaffald (direktivet om emballage og emballageaffald), vedrørende emballage, der kan genvindes i form af materiale-genvinding, men det er ikke det samme. Direktivet om emballage og emballageaffald indeholdt f.eks. »væsentlige krav« til emballagens sammensætning og design, men det indførte ikke en ensartet teknisk dokumentationsforpligtelse, der var knyttet til harmoniserede kriterier for genanvendelighed. Desuden var formuleringen af det væsentlige krav om »emballage, der kan genvindes i form af materiale-genvinding« (bilag II, punkt 3, litra a), til direktivet om emballage og emballageaffald) vag og vanskelig at håndhæve retligt. Det bør derfor forstås således, at fabrikanter indtil anvendelsesdatoen for forordningens artikel 6, stk. 2, litra a), om krav til design til genanvendelse kun skal opfylde kraven i overensstemmelse med direktivet om emballage og emballageaffald og den tilhørende harmoniserede standard (f.eks. EN 13430:2004 – Krav til emballage, der kan materiale-genvindes ⁽¹⁹⁾).

⁽¹⁹⁾ Meddelelse fra Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EUT C 44 af 19.2.2005, s. 23).

Fra vedtagelsen af den delegerede retsakt i henhold til artikel 6, stk. 4, vil fabrikkerne have 24 måneder til at opfylde kravene til design til genanvendelse og sikre, at kun emballage, der er genanvendelig i den forstand, der er fastsat i forordningen om emballage og emballageaffald, bringes i omsætning. Hvis denne delegerede retsakt træder i kraft efter 1. januar 2028, finder kravene anvendelse 24 måneder fra denne dato.

Fabrikanter skal ikke at gennemføre overensstemmelsesvurderingsproceduren i henhold til forordningens artikel 38 og bilag VII for genanvendelighed, før den eller de delegerede retsakter i henhold til forordningens artikel 6, stk. 4, træder i kraft.

7. Undtagelser fra mål for genanvendt indhold

Retsgrundlag:

Betragtning 50: »Materialer, der er bestemt til kontakt med fødevarer, og som indeholder genanvendt plast, skal opfylde kravene i Kommissionens forordning (EU) 2022/1616, som omfatter krav til genanvendelsesteknologier. Med hensyn til plastemballage, med undtagelse af emballage fremstillet af polyethylenterephthalat (PET), er det hensigtsmæssigt at revurdere tilgængeligheden af passende genanvendelsesteknologier for sådan emballage i tilstrækkelig god tid inden datoen for anvendelse af de relaterede krav til genanvendt indhold. Denne vurdering bør også omfatte status for godkendelse i henhold til de relevante EU-regler og installation i praksis af sådan teknologi. På grundlag af denne vurdering kan der være behov for at fravige kravene til genanvendt indhold for den specifikke kontaktfølsomme plastemballage eller for at ændre listen over undtagelser fastsat i denne forordning. Med henblik herpå bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF.«

I artikel 7, stk. 5, hedder det: »Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på:

- a) plastemballage, der er bestemt til kontakt med fødevarer, hvis mængden af genanvendt indhold udgør en trussel mod menneskers sundhed og resulterer i, at emballerede produkter ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1935/2004
- b) enhver plastdel, der udgør mindre end 5 % af hele emballageenhedens samlede vægt«.

Artikel 7, stk. 12, lyder: "Senest den 1. januar 2028 vurderer Kommissionen behovet for fravigelser af de minimumsprocentdele af genanvendt indhold, der er fastsat i stk. 1, litra b) og d), for specifik plastemballage, eller revisionen af listen over undtagelser i stk. 4 for specifik plastemballage.

Hvis egnede genanvendelsesteknologier til genanvendelse af plastemballage ikke er godkendt i henhold til de relevante EU-regler eller ikke findes i tilstrækkeligt omfang i praksis, idet der tages hensyn til eventuelle sikkerhedsrelaterede krav, navnlig vedrørende kontaktfølsom plastemballage, herunder fødevareremballage, tillægges Kommissionen på grundlag af den i dette stykkes første afsnit omhandlede vurdering beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 64 med henblik på at ændre denne forordning for:

- a) at fastsætte fravigelser af anvendelsesområdet, tidspunktet eller niveauet for den minimumsprocentdel, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1, litra b) og d), for specifik plastemballage, og
- b) hvis det er relevant, at ændre listen over undtagelser i nærværende artikels stk. 4.

Kommissionens fortolkning:

Artikel 7, stk. 5, fastsætter specifikke undtagelser fra forpligtelsen vedrørende genanvendt indhold. Undtagelsen i artikel 7, stk. 5, vedrører plastemballage, der er bestemt til kontakt med fødevarer, hvis mængden af genanvendt indhold udgør en trussel mod menneskers sundhed og resulterer i, at emballerede produkter ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1935/2004⁽²⁰⁾. Undtagelsen i artikel 7, stk. 5, litra b), vedrører plastdele, der udgør mindre end 5 % af emballageenhedens samlede vægt. Begrebet »plastdele« bør fortolkes i overensstemmelse med definitionen af kompositemballage i forordningens artikel 3, stk. 1, nr. 24).

Begge undtagelser finder direkte anvendelse og behøver derfor ikke at blive specifikt indrømmet af Kommissionen eller de nationale kompetente myndigheder. For at undtagelserne kan finde anvendelse, skal fabrikanten dokumentere overholdelse af kravene i undtagelserne i den tekniske dokumentation ved at fremlægge dokumenteret bevis (f.eks. om fraværet af godkendte genanvendelsesteknologier).

⁽²⁰⁾ EUT L 338 af 13.11.2004, s. 4.

For at være omfattet af undtagelsen i artikel 7, stk. 5, litra a), skal den tekniske dokumentation angive den anvendte polymer for hver plastdel, der udgør 5 % eller mere af emballageenhedens samlede vægt. I betragtning af den påtænkte anvendelse af emballagen og målet skal den bekræfte følgende:

- »bilag I til forordning (EU) 2022/1616 opregner ikke en egnet genanvendelsesteknologi for denne polymer« og
- »der ikke findes en genanvendelsesteknologi i industriel målestok til fremstilling af denne polymer i overensstemmelse med de processer, der er beskrevet i artikel 4, stk. 3, i nævnte forordning«.

Endelig vil Kommissionen senest den 1. januar 2028 vurdere behovet for at indrømme yderligere undtagelser fra forpligtelserne vedrørende genanvendt indhold for plastemballage eller revidere de eksisterende undtagelser, der er anført i artikel 7, stk. 4, i forordningen om emballage og emballageaffald.

8. **Fleksibilitet for medlemsstaterne til at påbyde komposterbar emballage og formodning om overensstemmelse**

Retsgrundlag:

Betragtning 53: »Bioaffaldsstrømmen er ofte forurenet med konventionel plast, og materialelegnanvendelsesstrømmene er ofte forurenet med komposterbar plast. Denne krydskontaminering fører til spild af ressourcer og sekundære råmaterialer af lavere kvalitet og bør forebygges ved kilden. I lyset af dette problem bør medlemsstaterne angive, hvilken affaldshåndtering der er hensigtsmæssig på deres område for komposterbar emballage. Da den korrekte bortskaffelsesmetode for komposterbar plastemballage bliver stadig mere forvirrende for forbrugerne, er det berettiget og nødvendigt at fastsætte klare og fælles regler for brug af komposterbar plastemballage, der kun kræver, at den bruges, når det er en klar fordel for miljøet eller menneskers sundhed. Dette er især tilfældet, når brug af komposterbar emballage bidrager til indsamling eller bortskaffelse af bioaffald, f.eks. i forbindelse med produkter, hvor adskillelse af indhold og emballage er særligt kompleks, f.eks. tebreve.«

Betragtning 54: »Med henblik på begrænsede anvendelser af emballage af bionedbrydelige plastpolymerer er der en påviselig miljømæssig fordel ved at bruge komposterbar emballage i komposteringsanlæg, herunder anaerobe nedbrydningsanlæg under kontrollerede forhold. Hvis en medlemsstat anvender artikel 22, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2008/98/EF, og der er passende affaldsindsamlingsordninger og affaldsbehandlingsinfrastrukturer til rådighed i denne medlemsstat, bør der desuden være fleksibilitet for denne medlemsstat til at beslutte, om den vil tillade tilgængeliggørelse på sit område for første gang af komposterbar emballage til enkeltserveringsenheder til kaffe- eller tesystemer eller systemer til andre drikkevarer, der består af andet materiale til emballage end metal, og meget lette plastbæreposer, letvægtsplastbæreposer og tilgængeliggørelse på sit område for første gang af anden emballage, som var underlagt krav om at være komposterbar inden datoen for denne forordnings anvendelse. For at undgå forvirring blandt forbrugerne om den korrekte bortskaffelsesmetode og i betragtning af de miljømæssige fordele ved kulstofcirkularitet bør al anden emballage indgå i materialelegnanvendelse, og designet af sådan emballage bør sikre, at emballagen ikke påvirker genanvendeligheden af andre affaldsstrømme.«

Betragtning 56: »Som beskrevet i EU-politikrammen for bioplast, biologisk nedbrydelig plast og komposterbar plast, jf. Kommissionens meddelelse af 30. november 2022, indebærer overholdelse af standarderne for industriel kompostering ikke nedbrydning under hjemmekompostering. Ved industriel kompostering er de nødvendige betingelser høje temperaturer og høje fugtighedsniveauer. Ved hjemmekompostering, som foretages af privatpersoner, herunder i lokalsamfund, afhænger de faktiske betingelser i høj grad af lokale klimaforhold og forbrugerpraksis. Derfor risikerer biologisk nedbrydning ved hjemmekompostering at blive langsommere end industriel kompostering eller ikke at blive fuldført. Navnlig bør hjemmekompostering af plastemballage kun overvejes til særlige formål og i forbindelse med særlige lokale forhold under tilsyn af de relevante myndigheder.«

Artikel 9, stk. 2: »Uanset artikel 6, stk. 1, kan medlemsstaterne, hvis de tillader, at affald med tilsvarende bionedbrydeligheds- og komposterbarhedsegenskaber som bioaffald i henhold til artikel 22, stk. 1, i direktiv 2008/98/EF indsamles sammen med bioaffald,

og der er passende affaldsindsamlingsordninger og affaldsbehandlingsinfrastruktur til rådighed til at sikre, at komposterbar emballage indgår i håndteringen af bioaffaldsstrømme, kræve, at følgende emballage kun gøres tilgængelig på deres område for første gang, hvis emballagen er komposterbar:

- a) emballage, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, nr. 1), litra g), bestående af andet materiale end metal, meget lette plastbægreposer og letvægtsplastbægreposer
- b) anden emballage end den, der er omhandlet i nærværende stykkes litra a), for hvilken en medlemsstat allerede har krævet, at den er komposterbar inden anvendelsesdatoen for denne forordning.»

Kommissionens fortolkning:

Medlemsstaterne kan beslutte, om emballage ud over de emballageformater, der er anført i artikel 9, stk. 1, og i artikel 9, stk. 2, litra a), skal være komposterbar på deres område indtil den 12. august 2026. Medlemsstaterne kan kun beslutte, at sådanne yderligere komposterbare emballageformater er industrielt komposterbare. Medlemsstaterne bør klart meddele eventuelle nationale regler, der påbyder komposterbarhed for yderligere emballageelementer, til de erhvervsdrivende og offentligheden samt til Europa-Kommissionen for at undgå forvirring. Medlemsstaterne rådes til at udarbejde eksplicitte lister over sådanne produkter og offentliggøre dem for at sikre, at de erhvervsdrivende kan opfylde de tilhørende mærknings- og komposterbarhedskrav.

Selv om forordningen tillader hjemmekompostering for et begrænset antal plastemballageartikler, der er opført i artikel 9, stk. 1, hvilket afspejler situationer, hvor medlemsstaterne anvender hjemmekompostering som en af mulighederne for affaldshåndtering af bioaffald, bør hjemmekompostering kun overvejes i lyset af specifikke lokale forhold og gennemføres under tilsyn af de relevante myndigheder. Medlemsstaterne bør klart meddele eventuelle nationale regler, der kræver hjemmekomposterbarhed, til de erhvervsdrivende og offentligheden samt til Europa-Kommissionen for at undgå forvirring. Medlemsstaterne rådes til at udarbejde eksplicitte lister over sådanne produkter og offentliggøre dem for at sikre, at de erhvervsdrivende kan opfylde de tilhørende mærknings- og komposterbarhedskrav.

Forordningen om emballage og emballageaffald giver medlemsstaterne mulighed for at kræve hjemmekomposterbarhed, før de relevante harmoniserede standarder er vedtaget, eller endda i deres fravær.

For så vidt angår formodningen om overensstemmelse for hjemmekomposterbar emballage kan fabrikanterne anvende eventuelle eksisterende nationale standarder for hjemmekomposterbarhed og eksisterende certificeringsordninger til at påvise overensstemmelse med artikel 9, men sådanne certificeringer skaber ikke en formodning om overensstemmelse med kravet om komposterbarhed.

Senest den 12. februar 2026 vil Kommissionen anmode de europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde en ny EU-dækkende standard for hjemmekomposterbarhed i henhold til artikel 9, stk. 6.

Den gældende standard EN 13432 om industriel kompostering⁽²¹⁾ kan bruges som vejledning, indtil den nye standard vedtages. Formodningen om overensstemmelse med de nye harmoniserede standarder for komposterbar emballage vil dog først være mulig igen fra den dato, hvor en ny afgørelse med en liste over relevante harmoniserede standarder, som Kommissionen har anmodet om i henhold til artikel 9, stk. 6, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

9. Definition af udtrykkene »gennemtrængelig« og »opblødes ved brug« i forbindelse med komposterbar emballage

Retsgrundlag:

Artikel 3, stk. 1, lyder som følger: »I denne forordning forstås ved:

(...)

- f) en gennemtrængelig te- eller kaffepose eller en pose til andre drikkevarer eller systemers enkeltserveringsenheder, der opblødes ved brug, som indeholder te, kaffe eller andre drikkevarer, og som er beregnet til anvendelse og bortskaffelse sammen med produktet«.

⁽²¹⁾ Emballage – Krav til emballage, som kan genvindes ved kompostering eller bionedbrydning – Prøvningsmetoder og evalueringskriterier.

Kommissionens fortolkning:

Artikel 9, stk. 1, er en materialeneutral bestemmelse og kan henvise til gennemtrængelige te- eller kaffeposer eller poser til andre drikkevarer eller enkeltserveringsenheder, der opblødes ved brug, der er fremstillet af et hvilket som helst materiale, herunder papirbaserede enkeltserveringsenheder. Derfor skal sådan emballage i henhold til artikel 9 være designet til kompostering senest den 12. februar 2028.

10. Emballageminimering

Retsgrundlag:

Betragtning 60: »(...) Selv om markedsføring og forbrugeraccept fortsat er relevante for emballagedesign, bør de ikke være en del af ydeevnekriterier, der i sig selv begrundes en forøgelse af emballages vægt og volumen. (...)».

Artikel 10, stk. 1: »Senest den 1. januar 2030 sikrer fabrikanter eller importører, at emballage, der bringes i omsætning, designes således, at dens vægt og volumen reduceres til det minimum, der er nødvendigt for at sikre dens funktionalitet, under hensyntagen til den form og det materiale, som emballagen er fremstillet af.»

Artikel 10, stk. 2: »Fabrikanter eller importører sikrer, at emballage, der ikke opfylder de ydeevnekriterier, som er fastsat i bilag IV (...) ikke bringes i omsætning, medmindre (...)».

Artikel 10, stk. 2, litra a) og b), indeholder to undtagelser, nemlig:

- a) emballagedesignet er beskyttet af et EF-design i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 eller af mønsterrettigheder, der er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/71/EF, herunder internationale aftaler med retsvirkning i en af medlemsstaterne, eller emballagens form er et varemærke, der er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436, herunder varemærker registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i en af medlemsstaterne, designrettighederne og varemærkerne er beskyttet inden den 11. februar 2025, og anvendelsen af kravene i henhold til denne artikel ville påvirke emballagedesignet på en sådan måde, at det ville forandre dets nyhedsværdi eller dets individuelle karakter, eller ville påvirke varemærket på en sådan måde, at varemærket ikke længere kan adskille det mærkede produkt fra produkter fra andre virksomheder, eller
- b) det emballerede produkt eller den emballerede drikkevarer er omfattet af en geografisk betegnelse, der er beskyttet i henhold til EU-retten, f.eks. i henhold til forordning (EU) nr. 1308/2013 for så vidt angår vin, forordning (EU) 2019/787 for så vidt angår spiritus eller forordning (EU) 2023/2411 for så vidt angår håndværks- og industriprodukter, eller er omfattet af en kvalitetsordning som omhandlet i forordning (EU) 2024/1143.

Artikel 10, stk. 3: »Senest den 12. februar 2027 anmoder Kommissionen de europæiske standardiseringsorganisationer om, alt efter hvad der er relevant, at udarbejde eller ajourføre harmoniserede standarder, der fastlægger metoden til beregning og måling af opfyldelse af kravene vedrørende emballageminimering i henhold til denne forordning. For de mest almindelige emballagetyper og -formater bør sådanne standarder angive passende maksimumgrænser for vægt og volumen og, hvor det er relevant, vægtykkelse og maksimalt tomt rum.»

Bilag IV, del A, punkt 4: »Emballagefunktionalitet: Emballagedesign skal sikre emballages funktionalitet under hensyntagen til et produkts formål og særlige forhold, der har ført til salg heraf, f.eks. salg til gaveformål eller i forbindelse med sæsonbestemte begivenheder.»

Kommissionens fortolkning:

Krav om emballageminimering hjælper medlemsstaterne med at nå deres generelle mål for reduktion af emballageaffald på en harmoniseret måde og mindsker behovet for at indføre forskellige nationale foranstaltninger for at opfylde affaldsforebyggelsesmålet som fastsat i artikel 43.

Der er ikke tale om nye krav. De eksisterende allerede under direktivet om emballage og emballageaffald som væsentlige krav med en tilhørende harmoniseret standard for overholdelsesmetoder (EN 13428:2004) ⁽²²⁾. Mens elementerne til vurdering af emballageminimering er blevet flyttet fra den harmoniserede standard til forordningen om emballage og emballageaffald, blev »forbrugeraccept« og »markedsføring« fjernet som begrundelser (»ydeevnekriterier«) for at retfærdiggøre ekstra emballagevægt og -volumen. På den anden side blev andre grunde, f.eks. genanvendelighed, genanvendt indhold eller genbrug, tilføjet som nye kriterier.

For at gennemføre denne ændring pålægger forordningen om emballage og emballageaffald Kommissionen at anmode CEN om at ajourføre den eksisterende standard senest den 12. februar 2027. Ud over den ajourførte metode til vurdering vil den ajourførte standard fastsætte de maksimale passende vægt- og volumengrænser for de mest almindelige emballagetyper og -formater.

Standardisering vil hjælpe industrien med at dokumentere overholdelse af minimeringskravene, idet overensstemmelse med en harmoniseret standard skaber en formodning om overholdelse af bæredygtighedskravet. Medlemsstaterne skal acceptere sådan emballage, der opfylder kravene, og tillade, at den gøres tilgængelig på deres markeder uden mulighed for at fastsætte andre eller yderligere nationale krav.

I henhold til artikel 70, stk. 1, litra b), vil de eksisterende krav til emballageminimering og deres overholdelsesstandard forblive i kraft indtil udgangen af 2029. Derefter finder både stk. 1 og 2 i artikel 10 anvendelse (fra den 1. januar 2030), mens den eksisterende harmoniserede standard EN 13428:2004 stadig kan anvendes som vejledning, men kun indtil der foreligger en ny eller ajourført standard.

Industrien vil få mulighed for at bidrage til udviklingen af nye standarder gennem deres eksperter i den almindelige standardiseringsproces. I denne proces vil der blive taget behørigt hensyn til spørgsmål som emballagens »form« og emballagens funktionalitet.

11. Forholdet mellem minimeringskravene i artikel 10 og andelen af tomt rum i artikel 24

Retsgrundlag:

Artikel 10, stk. 1: »Senest den 1. januar 2030 sikrer fabrikanter eller importører, at emballage, der bringes i omsætning, designs således, at dens vægt og volumen reduceres til det minimum, der er nødvendigt for at sikre dens funktionalitet, under hensyntagen til den form og det materiale, som emballagen er fremstillet af.«

Artikel 10, stk. 2: »Fabrikanter eller importører sikrer, at emballage, der ikke opfylder de ydeevnekriterier, som er fastsat i bilag IV til denne forordning, og emballage med egenskaber, der kun har til formål at øge produktets opfattede volumen, herunder dobbelte vægge, falske bunde og unødvendige lag, ikke bringes i omsætning, medmindre: (...)«

Artikel 24, stk. 1: »Senest den 1. januar 2030 eller tre år fra ikrafttrædelsen af de gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til stk. 2, alt efter hvilken dato der er den seneste, sikrer erhvervsdrivende, som fylder multipakemballage, transportemballage eller e-handelsemballage, at den maksimale andel af tomt rum udtrykt i procent er 50 %.«

Kommissionens fortolkning:

Andelen af tomt rum i artikel 24 gælder for multipakemballage, transportemballage og e-handelsemballage og skal overholdes af den fysiske eller juridiske person, der anvender eller påfylder sådan emballage. Kommissionen vil fastlægge metoden til beregning af andelen af tomt rum i en gennemførelsesretsakt, som vil blive vedtaget inden den 12. februar 2028.

⁽²²⁾ EN 13428:2004 – Emballage – Krav til fremstilling og sammensætning – Emballageminimering. Referencen til denne harmoniserede standard blev offentliggjort i Meddelelse fra Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EUT C 44 af 19.2.2005, s. 23).

For salgsemballage er minimeringskravene vedrørende tomt rum ikke knyttet til en foruddefineret tærskel og skal derfor vurderes på grundlag af den eksisterende standard EN 13428:2004 ⁽²³⁾, som finder anvendelse indtil den 1. januar 2030 og vil blive ajourført i overensstemmelse med de ajourførte ydeevnekriterier i bilag IV, del A, og kravene i artikel 10. Den forpligtede part er den fabrikant, der skal foretage overensstemmelsesvurderingen og udarbejde den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen for emballagen.

12. Genbrugsemballage, der er bragt i omsætning inden anvendelsen af kravene i artikel 11

Retsgrundlag:

Artikel 11, stk. 1: »Emballage, der bringes i omsætning fra den 11. februar 2025, betragtes som genbrugelig, hvis den opfylder alle følgende krav:

- a) den er udtænkt, designet og bragt i omsætning med det formål at blive genbrugt flere gange
- b) den er udtænkt og designet med henblik på at gennemgå så mange rotationer som muligt under normalt forudsigelige anvendelsesbetingelser
- c) den opfylder gældende krav vedrørende forbrugersundhed, sikkerhed og hygiejne
- d) den kan tømmes eller aflæsses, uden at der forvoldes skade på en sådan måde, at den ikke fortsat kan fungere og genbruges
- e) den kan tømmes, aflæsses, genpåfyldes eller genlastes, samtidig med at det emballerede produkts kvalitet og sikkerhed opretholdes, og de gældende sikkerheds- og hygiejnekrav, herunder fødevarer sikkerhedskrav, opfyldes
- f) den kan rekonditioneres i overensstemmelse med bilag VI, del B, samtidig med at den bevarer sin evne til at opfylde sin tilsigtede funktion
- g) den giver mulighed for at anbringe mærker og give oplysninger om produktets egenskaber og om selve emballagen, herunder alle relevante anvisninger og oplysninger til sikring af produktets sikkerhed, korrekte anvendelse, sporbarhed og holdbarhed
- h) den kan tømmes, aflæsses, genpåfyldes eller genlastes uden risiko for de involverede personers sundhed og sikkerhed, og
- i) den opfylder de specifikke krav til genanvendelig emballage, jf. artikel 6, således at den kan genanvendes, når den bliver til affald.«

Artikel 11, stk. 2: »Senest den 12. februar 2027 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 64 for at supplere denne forordning ved at fastsætte et minimumsantal for rotationerne for genbrugsemballage med henblik på nærværende artikels stk. 1, litra b), for de emballageformater, som hyppigst anvendes til genbrug, under hensyntagen til hygiejnekrav og andre krav såsom logistik.«

Artikel 15, stk. 9: »Uanset denne artikels stk. 8 finder forpligtelsen til at bringe emballage, som anses for ikke at være i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i eller i henhold til artikel 5-12, i overensstemmelse eller tilbagetrække eller tilbagekalde den, ikke anvendelse på genbrugsemballage, der er bragt i omsætning før den 11. februar 2025.«

Kommissionens fortolkninger:

I artikel 11 fastsættes de kriterier for genbrug, der finder anvendelse fra den 11. februar 2025, som er datoen for forordningens ikrafttræden. Forordningen finder imidlertid anvendelse fra den 12. august 2026. Det betyder, at genbrugsemballage, der allerede er bragt i omsætning på EU-markedet før datoen for forordningens ikrafttræden (11. februar 2025), ikke behøver at blive bragt i overensstemmelse med disse krav med tilbagevirkende kraft. Dette fremgår udtrykkeligt af forordningens artikel 15, stk. 9.

⁽²³⁾ EN 13428:2004 – Emballage – Krav til fremstilling og sammensætning – Emballageminimering. Referencen til denne harmoniserede standard blev offentliggjort i Meddelelse fra Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EUT C 44 af 19.2.2005, s. 23).

Genbrugsemballage, der bringes i omsætning efter den 11. februar 2025, skal overholde forordningen. De kompetente myndigheder vil dog først kunne kontrollere en sådan emballages overholdelse af artikel 11 og andre bestemmelser i forordningen efter den 12. august 2026.

Kravene i artikel 11 svarer i det væsentlige til kravene til genbrugsemballage i det tidligere direktiv om emballage og emballageaffald og den tilhørende harmoniserede standard EN 13429:2004 ⁽²⁴⁾ om genbrug af emballage. Det betyder, at kravene til genbrugsemballage i henhold til forordningen om emballage og emballageaffald ikke er helt nye.

13. Anvendelsesområde for harmoniseret mærkning af emballage

Retsgrundlag:

Artikel 12, stk. 1: »Fra den 12. august 2028 eller 24 måneder fra datoen for ikrafttrædelsen af de gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til denne artikels stk. 6 eller 7, alt efter hvilken dato der er den seneste, skal emballage, der bringes i omsætning, forsynes med et harmoniseret mærke, som giver oplysninger om emballagens materialesammensætning, for at lette sortering for forbrugerne. Mærket skal være baseret på piktogrammer og skal være letforståelig, herunder for personer med handicap. (...)«.

Kommissionens fortolkning:

Mærkning af emballage omfattet af artikel 12 er udtømmende og fuldt harmoniseret, bortset fra pant- og returordninger. Nationale regler, der tilføjer sorteringsinstrukser, er ikke tilladt på grundlag af princippet om EU-rettens forrang. Medlemsstaterne må ikke beholde deres nationale mærker ved siden af EU's harmoniserede mærker efter den 12. august 2028 eller 24 måneder fra datoen for ikrafttrædelsen af den gennemførelsesretsakt, der fastsætter mærkningsreglerne og piktogrammerne. Da de erhvervsdrivende ikke kan tilpasse sig et nyt mærkningsregime uden en overgangsperiode, bør de nationale foranstaltninger ophæves inden denne dato eller tilpasses for at muliggøre denne overgang. Hvis nationale foranstaltninger vedrørende sorteringsinstrukser kan anses for at være uforholdsmæssige i betragtning af deres indvirkning på det indre marked, bør sådanne foranstaltninger ophæves så hurtigt som muligt, uanset datoen for ikrafttrædelsen af de harmoniserede EU-krav, der skal vedtages af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 12, stk. 6.

Kommissionens beslutning 97/129 af 28. januar 1997 om fastlæggelse af identifikationssystemet for emballagematerialer ⁽²⁵⁾, som indfører et system med nummerering og forkortelser til identifikation af emballagens materialesammensætning, hovedsageligt rettet mod affaldsforvaltere for at hjælpe dem med at sortere emballageaffald, finder fortsat anvendelse indtil den 12. august 2028. Anvendelsen af denne beslutning og det system med forkortelser, som den indfører, er frivillig for fabrikanterne, men medlemsstaterne er forpligtet til at sikre, at der ikke anvendes andre systemer til identifikation af emballagematerialer end det system, der er defineret i beslutningen. Hvis der anvendes et identifikationssystem, skal det med andre ord være det system, der er defineret i beslutningen. Anvendelsen af de forkortelser, der er fastsat i beslutningen, vil imidlertid ikke længere være tilladt efter den 12. august 2028. Dette skyldes, at teknologiske fremskridt inden for adskillelse af affald efter indsamling mindsker behovet for sådanne mærkninger for genanvendelsesvirksomheder og for at sikre harmoniseret mærkning på det indre marked.

Formålet med mærkningskravene i artikel 12, stk. 1, er at forbedre sorteringen af emballageaffald foretaget af forbrugerne. Disse krav finder derfor ikke anvendelse på emballage til visse produkter såsom humanmedicinske lægemidler eller veterinærlægemidler, medicinsk udstyr eller medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik, der kun kan anvendes af professionelle slutbrugere som led i deres industrielle eller erhvervsmæssige aktiviteter. Forordningen udelukker udtrykkeligt transportemballage, undtagen e-handelsemballage, samt emballage, der er omfattet af et pant- og retursystem, fra denne mærkningspligt. Specifikationerne for affaldssorteringsmærkerne vil blive fastsat i en gennemførelsesretsakt senest den 12. august 2026.

⁽²⁴⁾ EN 13428:2004 – Emballage – Krav til fremstilling og sammensætning – Emballageminimering. Referencen til denne harmoniserede standard blev offentliggjort i Meddelelse fra Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EUT C 44 af 19.2.2005, s. 23).

⁽²⁵⁾ Kommissionens beslutning af 28. januar 1997 om fastlæggelse af identifikationssystemet for emballagematerialer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald (EFT L 50 af 20.2.1997, s. 28).

For så vidt angår mærkning af genbrugsemballage i henhold til artikel 12, stk. 2, må medlemsstaterne ikke beholde deres nationale mærker ved siden af EU's harmoniserede mærker efter den 12. februar 2029 eller 30 måneder fra datoen for ikrafttrædelsen af den gennemførelsesretsakt, der fastsætter de relevante mærkningsregler.

Brugen af affaldssorteringsmærker og mærkning af genbrugsemballage er obligatorisk.

For så vidt angår mærker for genanvendt indhold og biobaseret indhold i henhold til artikel 12, stk. 4, vil de være fuldt harmoniserede fra den 12. august 2028 eller 24 måneder efter ikrafttrædelsen af den tilhørende gennemførelsesretsakt, men anvendelsen af disse mærker er frivillig. Det betyder, at de erhvervsdrivende ikke er forpligtet til at angive genanvendt indhold eller biobaseret indhold på deres emballage, men hvis de ønsker at angive dette, skal de anvende EU's harmoniserede tekniske specifikationer.

For så vidt angår mærkning af emballage, der er omfattet af de obligatoriske pant- og retursystemer i henhold til artikel 50, stk. 1, kan medlemsstaterne kræve, at sådan emballage mærkes med et harmoniseret farvemærke (artikel 12, stk. 1, fjerde afsnit).

Selv om medlemsstaterne ikke er forpligtet til at anvende EU's harmoniserede pant- og returmærke, kan de ikke forbyde anbringelse af pant- og returmærker på produkter, der markedsføres i deres land, og som er forsynet med pant- og returmærker, der er blevet anbragt i andre medlemsstater, og dette gælder både obligatoriske og ikke-obligatoriske pant- og retursystemer. Ved at anvende det harmoniserede mærke vil medlemsstaterne mindske risikoen for at skabe hindringer for det indre marked via nationale pant- og returmærker. Når medlemsstaterne fastsætter regler for nationale pant- og returmærker, anbefales det, at de tager hensyn til Kommissionen meddelelse: »Drikkevareemballage, pantordninger og fri bevægelighed for varer« (2009/C 107/01) ⁽²⁶⁾.

For så vidt angår mærkning for udvidet producentansvar ⁽²⁷⁾, forbyder forordningen om emballage og emballageaffald fysiske mærker og tillader kun, at sådanne oplysninger eller mærker stilles til rådighed i digitalt format (artikel 12, stk. 9).

For så vidt angår undtagelsen i artikel 12, stk. 11, for medicinsk udstyr og medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik er der ingen definitioner af indre og ydre emballage i forordning (EU) 2017/745 og (EU) 2017/746. For at sikre, at undtagelsen anvendes korrekt for disse produkter, bør henvisningen til indre emballage forstås som en henvisning til den emballage, der er i kontakt med udstyret, mens den ydre emballage bør forstås som en henvisning til udstyrets salgsemballage.

Da artikel 12 fuldt ud harmoniserer mærkning af emballage i Unionen, må medlemsstaterne ikke vedtage andre nationale obligatoriske krav til mærkning af emballage. Dette er begrundet i de betydelige konsekvenser, som emballagemærkningskrav har for det indre marked.

14. Mærkning af eksisterende genanvendelig transportemballage

Retsgrundlag:

I artikel 12, stk. 2, fastsættes det, at »[g]enbrugsemballage, der bringes i omsætning fra den 12. februar 2029 eller 30 måneder fra datoen for ikrafttrædelsen af den gennemførelsesretsakt, der er vedtaget i henhold til stk. 6, alt efter hvilken dato der er den seneste, skal være forsynet med et mærke, som oplyser brugerne om, at emballagen er genbrugelig. Yderligere oplysninger om genbrugelighed, herunder tilgængelighed af et lokalt, nationalt eller EU-omspændende genbrugssystem og oplysninger om indsamlingssteder, skal være til rådighed gennem en QR-kode eller en anden type standardiseret åben digital databærer, der letter sporing af emballage og beregning af ture og rotationer eller, hvis en sådan beregning ikke er mulig, et gennemsnitligt skøn. (...)«.

I henhold til artikel 12, stk. 3, finder disse krav ikke anvendelse på »åbne genbrugssystemer, der ikke har en systemoperatør, i overensstemmelse med bilag VI«.

⁽²⁶⁾ Meddelelse Fra Kommissionen — Drikkevareemballage, pantordninger og fri bevægelighed for varer (EUT C 107 af 9.5.2009, s. 1).

⁽²⁷⁾ Se artikel 45 i forordningen om emballage og emballageaffald om udvidet producentansvar. »Producenter har udvidet producentansvar i henhold til de ordninger, der er fastlagt i overensstemmelse med artikel 8 og 8a i direktiv 2008/98/EF og med denne afdeling for emballage, herunder emballage til emballerede produkter, som de for første gang gør tilgængelige på en medlemsstats område, eller som de udpakker uden at være slutbrugere.«

Artikel 12, stk. 6, giver Kommissionen mandat til at fastlægge emballagemærkerne: »Senest den 12. august 2026 vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter om fastlæggelse af et harmoniseret mærke og specifikationer for mærkningskrav og -formater, herunder gennem digitale midler, for mærkning af emballage, jf. denne artikels stk. 1, 2 og 4. (...)«.

I artikel 12, stk. 12, bestemmes følgende: »Emballage som omhandlet i stk. 1, 2 og 4, som fremstilles i Unionen eller importeres inden de frister, der er fastsat i nævnte stykker, og som ikke opfylder kriterierne i disse stykker, kan gøres tilgængelig på markedet indtil 3 år fra datoen for ikrafttrædelsen af de mærkningskrav, der er fastsat i nævnte stykker.«

I artikel 15, stk. 9, bestemmes følgende: »Uanset denne artikels stk. 8 finder forpligtelsen til at bringe emballage, som anses for ikke at være i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i eller i henhold til artikel 5-12, i overensstemmelse eller tilbagetrække eller tilbagekalde den, ikke anvendelse på genbrugsemballage, der er bragt i omsætning før den 11. februar 2025.«

Kommissionens fortolkning:

Det er vigtigt at sondre mellem:

- a) genbrugstransportemballage, der blev bragt i omsætning før ikrafttrædelsen af forordningen om emballage og emballageaffald, dvs. før den 11. februar 2025, og
- b) genbrugstransportemballage, der bringes i omsætning efter den 11. februar 2025 (dvs. efter forordningens ikrafttræden), men inden anvendelsesdatoen for gennemførelsesretsakten om mærkning af genbrugsemballage, som bør vedtages senest den 12. august 2026 og finde anvendelse fra den 12. februar 2029 eller 30 måneder efter datoen for gennemførelsesretsaktens ikrafttræden, dvs. genbrugstransportemballage, der bringes i omsætning mellem den 11. februar 2025 og den 12. februar 2029.

Genbrugsemballage i henhold til litra a) kan forblive i omløb, indtil den fjernes fra genbrugssystemerne på grund af funktionel forældelse eller driftsmæssige begrænsninger.

Genbrugsemballage omfattet af litra b) skal opfylde mærkningskravene senest i februar 2032. I betragtning af, at de nye mærkningsregler vil være kendt af industrien allerede på tidspunktet for vedtagelsen af gennemførelsesretsakten, dvs. i august 2026, vil kun en begrænset mængde genbrugstransportemballage skulle bringes i overensstemmelse. I praksis skal emballage, der bringes i omsætning i perioden mellem februar 2025 og august 2026, forsynes med mærker i henhold til de nye regler senest i februar 2032. Det bør erindres, at de erhvervsdrivende – efter forordningens ikrafttræden – ikke længere har berettigede forventninger om ikke at være omfattet af de nye mærkningsregler.

Betingelserne i artikel 12, stk. 5, der berettiger levering af oplysninger via websteder eller ledsagende dokumentation, er opfyldt i tilfælde af genbrugstransportemballage i business-to-business-situationer (dvs. hvor forbrugeren ikke er slutbrugeren af transportemballagen), som forvaltes af en systemoperatør i et lukket genbrugssystem.

15. Indberetningsforpligtelser for operatører, der håndterer affald

Retsgrundlag:

Artikel 23, stk. 1, lyder: »Operatører, der håndterer emballageaffald, giver hvert år de kompetente myndigheder de oplysninger om emballageaffald, der er anført i bilag XII, tabel 3, til denne forordning, bortset fra oplysninger om emballage gjort tilgængelig på medlemsstatens område for første gang, via det eller de elektroniske registre i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1, i direktiv 2008/98/EF.

Operatører, der håndterer emballageaffald, giver hvert år, i tilfælde af individuel opfyldelse af forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar, producenter eller, i tilfælde af kollektiv opfyldelse af forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar, den producentansvarsorganisation, der har fået overdraget opfyldelsen af disse forpligtelser, alle oplysninger, der er nødvendige for at opfylde oplysningsforpligtelserne i artikel 44, stk. 10.

Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret fastsætte, at hvis offentlige myndigheder er ansvarlige for tilrettelæggelse af håndtering af emballageaffald, skal operatører, der håndterer emballageaffald, hvert år give sådanne offentlige myndigheder alle oplysninger, der er nødvendige for at opfylde oplysningsforpligtelserne i artikel 44, stk. 10, eller andre midler til at supplere det eller de elektroniske registre i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1, i direktiv 2008/98/EF.»

Artikel 44, stk. 10, lyder: »I tilfælde af individuel opfyldelse af forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar indberetter producenter, i tilfælde af kollektiv opfyldelse af forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar indberetter producentansvarsorganisationer, der har fået overdraget opfyldelse af disse forpligtelser, og i tilfælde af at genbrugssystemer opfylder forpligtelserne vedrørende udvidet producentansvar, indgiver genbrugssystemoperatører årligt de oplysninger, der er fastsat i bilag IX, del B, punkt 3, til den kompetente myndighed for hvert forudgående kalenderår.

Hvis offentlige myndigheder i henhold til national ret er ansvarlige for at tilrettelægge håndtering af emballageaffald, kan medlemsstaterne fastsætte, at disse myndigheder skal indgive de oplysninger, der er fastsat i bilag IX, del B, punkt 3.»

Kommissionens fortolkning:

Operatører, der håndterer emballageaffald bør forstås som enhver operatør, der håndterer »indsamling, transport, nyttiggørelse og bortskaffelse af affald, herunder tilsyn i forbindelse hermed og efterbehandling af deponeringsanlæg samt forhandlere og mægleres virksomhed«, som defineret i affaldsrammedirektivets artikel 3, nr. 9).

Artikel 23 præciserer ikke, hvem der er den forpligtede operatør, der håndterer emballageaffald, hvordan oplysningerne skal indsendes, eller under hvilke omstændigheder de skal indsendes. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at forpligtelserne for operatører, der håndterer emballageaffald, til at give oplysninger om emballageaffald bør fortolkes som generelle krav for at hjælpe producentansvarsorganisationerne, producenterne og de kompetente myndigheder med at opfylde deres indberetningsforpligtelser i henhold til artikel 44, stk. 10. Medlemsstaterne skal derfor præcisere, under hvilke omstændigheder det er nødvendigt, at en operatør, der håndterer emballageaffald, giver de krævede oplysninger.

I henhold til artikel 23, stk. 1, første afsnit, skal operatører, der håndterer emballageaffald, give de kompetente myndigheder de oplysninger, der er anført i tabel 3 i bilag XII, med undtagelse af oplysninger om farligt emballageaffald, som allerede indberettes til de kompetente myndigheder, jf. affaldsrammedirektivets artikel 35, stk. 1, samt emballage, der for første gang gøres tilgængelig på medlemsstatens område eller er udpakket, da operatører, der håndterer emballageaffald, ikke vil have sådanne oplysninger. Da de kompetente myndigheder vil modtage oplysningerne i tabel 3 i bilag XII via producentre-gisteret, der skal oprettes i henhold til artikel 44, skal operatører, der håndterer emballageaffald, kun give disse oplysninger, hvis det er nødvendigt for at krydstjekke, om de data, der er indberettet af producentansvarsorganisationen, producenten eller en anden kompetent myndighed, er korrekte, eller under andre omstændigheder, der er fastsat af en medlemsstat.

16. Forholdet mellem direktivet om engangsplast og forordningen om emballage og emballageaffald med hensyn til emballageforbud

Retsgrundlag:

Betragtning 13: »(...) Definitionen af kompositemballage i denne forordning bør ikke fritage engangsemballage, der delvist er fremstillet af plast, uanset tærskelniveauet, fra kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/904.«

Betragtning 180: »(...) Denne forordning fastsætter en begrænsning for omsætning af plastprodukter, der er opført på listen i bilag V, punkt 3, hertil, mens direktiv (EU) 2019/904 gør det muligt for medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at opnå reduktion af forbruget af disse engangsplastprodukter. Da nationale gennemførelsesforanstaltninger i henhold til direktiv (EU) 2019/904 kan være mindre restriktive end et forbud mod at bringe i omsætning, bør denne forordning have forrang for direktiv (EU) 2019/904 for så vidt angår sådanne produkter, der er omfattet af definitionen af emballage, for øge reduktionen af engangsplastemballage og reducere mængden af engangsplastemballage i miljøet. (...)«

Artikel 3, stk. 1, nr. 24): »kompositemballage«: en emballageenhed, der består af to eller flere forskellige materialer, som udgør en del af vægten af det primære materiale til emballagen, og som ikke kan adskilles ved håndkraft og derfor udgør en enkelt integreret enhed, medmindre et af materialerne udgør en ubetydelig del af emballageenheden og under alle omstændigheder højst 5 % af emballageenhedens samlede masse, bortset fra mærker, fernis, maling, farve, klæbemidler og lak; dette berører ikke direktiv (EU) 2019/904.«

Artikel 25, stk. 1: »Fra den 1. januar 2030 må erhvervsdrivende ikke bringe emballage i omsætning i de formater og til de anvendelser, der er anført i bilag V.«

Bilag V, punkt 3: »Engangsplastemballage til føde- og drikkevarer, der påfyldes og indtages på salgsstedet i HORECA-sektoren, herunder alle spiseområder i og uden for et forretningssted med borde og stole, ståpladser og spiseområder, der tilbydes slutbrugere i fællesskab af flere erhvervsdrivende eller en tredjepart med henblik på indtagelse af føde- og drikkevarer. Virksomheder i HORECA-sektoren, der ikke har adgang til drikkevand, er fritaget.«

I artikel 3, nr. 2), i direktiv (EU) 2019/904 (direktivet om engangsplast) ⁽²⁸⁾ defineres »engangsplastprodukt« som »et produkt, der er helt eller delvist fremstillet af plast, og som ikke er udtænkt, designet eller markedsført med henblik på i sin levetid at gennemgå et antal ture eller cyklusser ved at blive returneret til en producent til genpåfyldning eller genbrug til det samme formål, som det blev udtænkt til«.

I henhold til artikel 4 og del A i bilaget til direktivet om engangsplast har medlemsstaterne mulighed for at indføre nationale restriktioner for engangsplast, herunder faste fødevarer beholdere til fødevarer, som er beregnet til umiddelbar fortæring, og drikkebægre.

I henhold til forordningens artikel 67, stk. 1, litra a) ⁽²⁹⁾, har direktivet om engangsplast forrang frem for forordningen om emballage og emballageaffald i tilfælde af konflikt, medmindre andet er fastsat. Artikel 67, stk. 1, litra b), fastsætter andet for emballageforbud i henhold til punkt 3 i bilag V.

Artikel 70, stk. 4, lyder: »Medlemsstaterne kan opretholde nationale bestemmelser, som begrænser, at emballage bringes i omsætning i de formater og til de anvendelser, der er anført i bilag V, punkt 2 og 3, indtil den 1. januar 2030. Artikel 4, stk. 3, finder først anvendelse på disse nationale foranstaltninger fra den 1. januar 2030.«

Kommissionens fortolkning:

Direktivet om engangsplast og forordningen om emballage og emballageaffald er to retsakter, der eksisterer side om side og har forskellige formål.

Betragtning 13 og 180 omhandler forholdet mellem forordningen om emballage og emballageaffald og direktivet om engangsplast og angiver, at kompositemballage kan betragtes som engangsplastemballage i henhold til forordningen om emballage og emballageaffald.

I forordningen om emballage og emballageaffald defineres »kompositemballage« ved at indføre en tærskel på 5 %, under hvilken emballage anses for at være et monomateriale. Derfor kan »engangsplastemballage« i bilag V kun henvise til emballage, der indeholder mere end 5 % plast. Definitionen af »kompositemballage« berører imidlertid ikke direktivet om engangsplast (jf. artikel 3, stk. 1, nr. 24), i forordningen om emballage og emballageaffald og betragtning 13 til samme forordning). Kompositemballage, herunder papirbaseret emballage, der indeholder 5 % eller mere plast, er derfor omfattet af emballageforbuddene i forordningens artikel 25 og bilag V, punkt 1-4, mens emballage, der indeholder højst 5 % plast, ikke er omfattet af dette forbud.

Da forordningen om emballage og emballageaffald og direktivet om engangsplast eksisterer side om side, skal deres respektive anvendelsesområder læses sammen. Forordningen om emballage og emballageaffald har forrang med hensyn til de emballageformater, -materialer og -anvendelser, der er anført i bilag V. I disse situationer skal medlemsstaterne anvende forordningen om emballage og emballageaffald og kan ikke støtte sig på artikel 4 i direktivet om engangsplast til at indføre

⁽²⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/904 af 5. juni 2019 om reduktion af visse plastprodukters miljøpåvirkning (EUT L 155 af 12.6.2019, s. 1).

⁽²⁹⁾ I henhold til artikel 67, stk. 1, gælder følgende: »I direktiv (EU) 2019/904 foretages følgende ændringer:

I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således: »2. Hvis nærværende direktiv er i strid med direktiv 94/62/EF eller 2008/98/EF, har nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2025/40«.

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. Hvis dette direktivs artikel 4 er i strid med artikel 25, stk. 1 og 6, i forordning (EU) 2025/40 for så vidt angår engangsplastemballage opført i nævnte forordnings bilag V, punkt 3, har nævnte forordnings artikel 25, stk. 1 og 6, forrang«.

nationale foranstaltninger. På den anden side er emballage, der ikke er omfattet af begrænsningerne i bilag V, fortsat omfattet af direktivet om engangsplast, hvis den kan betragtes som et engangsplastprodukt som omhandlet i direktivets artikel 3, nr. 2). I sådanne tilfælde finder artikel 4 i direktivet om engangsplast fortsat anvendelse, hvilket kræver, at medlemsstaterne vedtager foranstaltninger til at reducere forbruget af drikkebægre og faste fødevarer beholdere til fødevarer, som er beregnet til umiddelbar fortæring. Sådanne nationale foranstaltninger til reduktion af forbruget kan forblive i kraft selv efter den 1. januar 2030. Medlemsstaterne skal fra sag til sag påvise, at en sådan national foranstaltning står i et rimeligt forhold til de mål, der forfølges med direktivet om engangsplast, og ikke er diskriminerende i henhold til EU-retten. Potentielle virkninger for det indre marked skal overvejes, og Kommissionen vil vurdere, om en specifik national foranstaltning opfylder disse krav.

Forpligtelsen i henhold til artikel 25, stk. 2, i forordningen om emballage og emballageaffald til at ophæve nationale restriktioner senest den 1. januar 2030 gælder kun for foranstaltninger vedrørende emballageformater, -anvendelser og -materialer, der er omfattet af bilag V.

Derfor gælder følgende for så vidt angår punkt 2-4 i bilag V: Hvis et emballageformat, et emballagemateriale og en emballageanvendelse ikke er omfattet af bilag V, punkt 2-4, men opfylder betingelserne for at være et engangsplastprodukt i henhold til direktivet om engangsplast, finder artikel 4 i direktivet om engangsplast anvendelse.

På denne måde fastsætter forordningen om emballage og emballageaffald harmoniserede begrænsninger for den emballage, der er omfattet af bilag V, mens direktivet om engangsplast fortsat finder anvendelse på engangsplastprodukter, der falder uden for disse specifikke begrænsningers anvendelsesområde.

Endelig vil Kommissionen med henblik på evalueringen af direktivet om engangsplast, der skal finde sted i 2027, vurdere behovet for at revidere direktivet, herunder at sikre sammenhæng og overensstemmelse med forordningen om emballage og emballageaffald, fremme et indre marked for emballage og sikre lige vilkår.

Hvad angår fødevarer beholdere, drikkevarer beholdere og drikkebægre af ekspanderet polystyren (EPS), er de allerede forbudt i henhold til direktivet om engangsplast (artikel 5). Artikel 67, stk. 5, i forordningen om emballage og emballageaffald ændrer direktivet om engangsplast, så den udtrykkeligt også omfatter formater af ekstruderet polystyren (XPS). Dette vil finde anvendelse fra den 1. januar 2030. Gennemførelse fra medlemsstaternes side er ikke nødvendig.

17. Anvendelsesområdet for emballageforbuddene i artikel 25 og bilag V, punkt 1-4, for så vidt angår plastindhold

Retsgrundlag:

Artikel 25, stk. 1, lyder: »Fra den 1. januar 2030 må erhvervsdrivende ikke bringe emballage i omsætning i de formater og til de anvendelser, der er anført i bilag V.«

Bilag V, punkt 1-4, begrænser anvendelsen af engangsplastemballage til forskellige emballageformål.

Kommissionens fortolkning:

Emballageforbuddene i henhold til punkt 1-4 i bilag V omfatter ikke kun artikler, der er fremstillet af 100 % plastmateriale. En sådan fortolkning kan føre til situationer, hvor tilføjelse af en ubetydelig mængde andet materiale end plast ville udelukke emballage fra forbuddet.

I mangel af en definition af »engangsplastemballage« bør det derfor vurderes, at kompositemballage, herunder papirbaseret emballage, der indeholder 5 % eller mere plast, er omfattet af emballageforbuddene i denne forordnings artikel 25 og bilag V, punkt 1-4. Emballage, der indeholder højst 5 % plast, er således ikke omfattet af dette forbud.

18. Genbrugsmål for salgsemballage, der anvendes til transport af produkter

Retsgrundlag:

Artikel 29, stk. 1: »Fra den 1. januar 2030 sikrer erhvervsdrivende, der anvender transportemballage eller salgsemballage, som anvendes til transport af produkter, herunder til produkter, der distribueres via e-handel, på Unionens område i form af paller, foldbare plastkasser, kasser, bakker, plastkasser, mellemstore beholdere til bulkvarer, spande, tromler og cylindere af enhver størrelse eller ethvert materiale, herunder fleksible formater eller palleindpakning eller remme til stabilisering og beskyttelse af produkter, som anbringes på paller under transporten, at mindst 40 % af denne emballage samlet set er genbrugsemballage, der indgår i et genbrugssystem.«

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 5), forstås ved salgsemballage »emballage udformet på en sådan måde, at den udgør en salgsenhed bestående af produkter og emballage til slutbrugeren på salgsstedet«.

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 7), forstås ved transportemballage »emballage, der er udformet på en sådan måde, at håndtering og transport af en eller flere salgseenheder eller en samling af salgseenheder lettes for at forhindre skade på produktet forårsaget af håndtering og transport, men som ikke omfatter vej-, jernbane-, skibs- og luftfragtcontainere«.

Kommissionens fortolkning

»Salgsemballage, som anvendes til transport af produkter« er emballageformater, der kan betragtes som både transport- og salgsemballage. Nogle af de formater, der er anført i artikel 29, stk. 1, hvori produkter transporteres, f.eks. spande, tromler og dunke, er fyldt med produkter f.eks. pesticider, maling, gips eller klæbemidler, hvilket kan gøre genbrug enten umulig eller kun mulig med uforholdsmæssigt store omkostninger og stort ressourceforbrug, fordi sådanne viskøse påfyldningsmaterialer kan hærde i emballagen efter åbning, eller påfyldningsmaterialet kan migrere til emballagematerialet og forurene det.

Hvorvidt salgsemballage kan genbruges, afhænger derfor primært af det produkt, der fyldes i emballagen. Kun salgsemballage med en tydelig transportfunktion er omfattet af genbrugsmålene. Kravet »til transport af produkter« kan f.eks. angives ved en særlig udformning, form eller størrelse af emballagen.

Nedenfor gives nogle eksempler til illustration:

- *Plastspande fyldt med maling, kemikalier eller saucer, der ændrer beholderens egenskaber:* Restkoncentrationer eller lugte kan gøre det vanskeligt at genbruge genbrugsemballager til transport af sådanne produkter. Det er teknisk muligt at fjerne sådanne rester eller lugte fra det indre af den brugte spand. I visse tilfælde og afhængigt af typen af det emballerede produkt kan fjernelse af rester dog kræve intensiv rengøring med hensyn til kemikalier, vand eller energiforbrug. Dette vil kun gøre genbrug af plastspande til en realistisk mulighed, hvis de intense rengøringsprocesser ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger og stort ressourceforbrug.
- *Morgenmadsprodukter eller andre faste fødevarer i faste emballageformater, f.eks. tromler:* Transport af sådanne fødevarer i genbrugsemballageformater f.eks. tromler, der cirkulerer inden for samme virksomhed (men på forskellige lokaliteter) eller tilknyttede virksomheder eller inden for samme medlemsstat, er mulig. Rester eller lugte fra korn i tromlerne ændrer ikke tromlernes indre, hvilket gør genbrug til en mulig løsning.
- *Bulkmaterialer, f.eks. sand og sten, der transporteres i fleksible mellemstore poser til bulkvarer:* Transport af bulkmaterialer i genanvendelige fleksible mellemstore poser til bulkvarer. Disse produkter ændrer ikke egenskaberne af indersiden af en sådan emballage og kræver desuden ikke intensiv rengøring.
- *Friske frugter, der transporteres i plastboks eller -kasser:* En boks eller kasse betragtes som salgsemballage, når den er fyldt med friske frugter. Eftersom sådanne bokse eller kasser typisk indeholder større mængder friske frugter end en enkelt portion af produkter, betragtes de som salgsemballage, der anvendes til transport af produkter. Et sådant emballageformat kan være genanvendeligt.

19. Genbrugsmål for transportemballage i international handel

Retsgrundlag:

Artikel 29:

»1. Fra den 1. januar 2030 sikrer erhvervsdrivende, der anvender transportemballage eller salgsemballage, som anvendes til transport af produkter, herunder til produkter, der distribueres via e-handel, på Unionens område i form af paller, foldbare plastkasser, kasser, bakker, plastkasser, mellemstore beholdere til bulkvarer, spande, tromler og cylindere af enhver størrelse eller ethvert materiale, herunder fleksible formater eller palleindpakning eller remme til stabilisering og beskyttelse af produkter, som anbringes på paller under transporten, at mindst 40 % af denne emballage samlet set er genbrugsemballage, der indgår i et genbrugssystem.

2. Fra den 1. januar 2030, og uanset denne artikels stk. 1, sikrer erhvervsdrivende, der anvender transportemballage eller salgsemballage, som anvendes til transport af produkter i de former, der er anført i denne artikels stk. 1, på Unionens område mellem forskellige lokaliteter, hvor de erhvervsdrivende udfører deres aktiviteter, eller mellem en hvilken som helst af de lokaliteter, hvor de erhvervsdrivende udfører deres aktiviteter, og lokaliteterne for enhver anden tilknyttet virksomhed eller partnervirksomhed som defineret i artikel 3 i bilaget til henstilling 2003/361/EF som gældende den 11. februar 2025, at denne emballage kan genbruges i et genbrugssystem.

3. Fra den 1. januar 2030, og uanset stk. 1, sikrer erhvervsdrivende, der anvender transportemballage eller salgsemballage, som anvendes til transport af produkter, herunder til produkter, der distribueres via e-handel, i de former, der er anført i stk. 1, med henblik på at levere produkter til en anden erhvervsdrivende i samme medlemsstat, at denne emballage kan genbruges i et genbrugssystem.«

Kommissionens fortolkning:

Genbrugsmålene for transportemballage (og salgsemballage, der anvendes til transport af produkter) er begrænset til situationer, hvor sådan emballage anvendes »på Unionens område«. Begge erhvervsdrivende, dvs. importøren og distributøren, skal således være beliggende i EU. For så vidt angår transportemballage (og salgsemballage, der anvendes til transport af produkter) fra tredjelande, bør dette krav forstås således, at det gælder fra tidspunktet for import og omsætning, hvilket betyder, at emballagen har gennemført alle de krævede importprocedurer og har tilladelse til at cirkulere på EU-markedet. Dette sker typisk på det første lager i EU.

Genbrugsmålene finder anvendelse på importerede varer i transportemballage, efter at de er bragt i omsætning på EU-markedet. Disse mål gælder fra det første lager i Unionen til det endelige bestemmelsessted på Unionens område, hvis det første lager ikke er sendingens endelige bestemmelsessted.

I denne bestemmelse forstås ved »første lager« det anlæg i Unionen, hvor varer i transportemballage først ankommer, oplagres og udpakkes med henblik på videre distribution i forsyningskæden i EU.

Sendinger, der ankommer til det første lager og er bestemt til ét enkelt endeligt bestemmelsessted, skal ikke pakkes ud og ompakkes i genbrugsemballage. Distributionscentre og logistikknudepunkter betragtes ikke som endelige bestemmelsessteder.

20. Ansvarlig erhvervsdrivende for genbrugsmålene for transportemballage

Retsgrundlag:

Artikel 29, stk. 1: »Fra den 1. januar 2030 sikrer erhvervsdrivende, der anvender transportemballage eller salgsemballage, som anvendes til transport af produkter, herunder til produkter, der distribueres via e-handel, på Unionens område i form af paller, foldbare plastkasser, kasser, bakker, plastkasser, mellemstore beholdere til bulkvarer, spande, tromler og cylindere af enhver størrelse eller ethvert materiale, herunder fleksible formater eller palleindpakning eller remme til stabilisering og beskyttelse af produkter, som anbringes på paller under transporten, at mindst 40 % af denne emballage samlet set er genbrugsemballage, der indgår i et genbrugssystem. Fra den 1. januar 2040 bestræber disse erhvervsdrivende sig på at anvende mindst 70 % af den emballage, der er omhandlet i første afsnit, i et genbrugeligt format i et genbrugssystem.«

Kommissionens fortolkning:

Målene for genbrug af transportemballage fastsættes på niveauet for de erhvervsdrivende, der anvender transportemballage eller salgsemballage, der bruges til transport.

Derfor påhviler genbrugsmålene brugeren af transportemballage eller brugeren af salgsemballage, der anvendes til transport. Brugeren af transportemballage eller brugeren af salgsemballage, der anvendes til transport, er den erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning på EU-markedet i en relevant transportemballage, uanset om det er som fabrikant, importør eller distributør.

21. Undtagelser fra genbrugsmålene for specialdesignet transportemballage

Retsgrundlag:

Artikel 29, stk. 4, lyder som følger: »Forpligtelserne i stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse på transportemballage eller salgsemballage:

- a) der anvendes til transport af farligt gods i overensstemmelse med direktiv 2008/68/EF
- b) der anvendes til transport af store maskiner, udstyr og råvarer, hvis emballage er særligt designet med henblik på at opfylde de individuelle krav for den erhvervsdrivende, der afgav bestillingen.«

Kommissionens fortolkning:

Artikel 29, stk. 4, litra b), omhandler en undtagelse for emballage, der anvendes til transport af store maskiner, udstyr og råvarer, hvis emballage er særligt designet med henblik på at opfylde de individuelle krav for den erhvervsdrivende, der afgav bestillingen. Store maskiner, udstyr og råvarer skal forstås i denne sammenhæng.

Erhvervsdrivende, der ønsker at gøre brug af denne undtagelse, skal fremlægge behørig dokumentation, der viser, at emballagen er specialdesignet til et individuelt produkt. Denne dokumentation bør indgå i den tekniske dokumentation for emballagen og skal dække enhver udformning, fremstilling og anvendelse af emballagen, der er nødvendig for at opfylde betingelserne for undtagelsen i artikel 29, stk. 4, litra b).

22. Definition af »gøre tilgængelig« i forbindelse med overholdelse af genbrugsmålene for drikkevarer

Retsgrundlag:

Artikel 29, stk. 6, lyder: »Fra den 1. januar 2030 sikrer endelige distributører, der gør alkoholholdige og ikkealkoholholdige drikkevarer tilgængelige for forbrugerne på en medlemsstats område, at mindst 10 % af disse produkter gøres tilgængelige i genbrugsemballage i et genbrugssystem.«

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 11), forstås ved »gøre tilgængelig på en medlemsstats område«: enhver levering af emballage, uanset om den er tom eller indeholder et produkt, med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på en medlemsstats område som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag".

En endelig distributør defineres i artikel 3, stk. 1, nr. 21), som »en fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, der leverer emballerede produkter, herunder gennem genbrug, eller produkter, som kan købes via genpåfyldning, til en slutbruger«.

Kommissionens fortolkning:

I denne forordning forstås ved en endelig distributør, der gør drikkevarer i salgsemballage tilgængelige for forbrugerne, i de fleste tilfælde en detailforretning eller barer og restauranter i HORECA-sektoren. I tilfælde af fjernsalg er den endelige distributør den erhvervsdrivende, der gør drikkevaren i salgsemballage tilgængelig for forbrugerne via et websted.

Tilgængeliggørelse kræver ikke, at der faktisk gennemføres et salg af drikkevaren i salgsemballage til forbrugeren. Det er tilstrækkeligt, at den endelige distributør tilbyder mindst 10 % af sine drikkevarer til salg i genbrugelig salgsemballage.

Henvisningen til et »genbrugssystem« i artikel 29, stk. 6, henviser til de krav, der gælder for genbrugssystemer som defineret i bilag VI, del A, til forordningen. Et sådant systems korrekte funktion indebærer bl.a., at der etableres passende informations-, visnings- eller kommunikationsordninger for forbrugerne i overensstemmelse med artikel 12, stk. 2, som gør det muligt at identificere og fremme udbuddet af drikkevarer i genbrugssalgsemballage med henblik på, at de effektivt kan bringes i omsætning og kommercialiseres.

Beregningsmetoden for fastsættelse af genbrugsmålene for drikkevarer fastlægges i en gennemførelsesretsakt vedtaget i henhold til artikel 30, stk. 3.

23. Genbrugsmål for drikkevarer i hotel- og restaurationsbranchen (HORECA)

Retsgrundlag:

I artikel 29, stk. 6, første afsnit, i forordningen om emballage og emballageaffald fastsættes følgende:

»Fra den 1. januar 2030 sikrer endelige distributører, der gør alkoholholdige og ikkealkoholholdige drikkevarer tilgængelige for forbrugerne på en medlemsstats område, at mindst 10 % af disse produkter gøres tilgængelige i genbrugsemballage i et genbrugssystem.«

Kommissionens fortolkning:

Drikkevarer, der sælges i store genanvendelige drikkevarebeholdere, f.eks. øltønder, til barer og restauranter (business-to-business) med henblik på, at barernes og restauranternes operatører stiller dem til rådighed for forbrugerne (dvs. i HORECA-sektoren), bidrager ikke til de genbrugsmål, der gælder for operatører i HORECA-sektoren. Sådanne drikkevarer stilles ikke til rådighed for forbrugerne i salgsemballage. Først når den fyldte store genanvendelige beholder stilles til rådighed for en forbruger, kan drikkevarebeholderen bidrage til drikkevaredistributørens genbrugsmål.

Derimod skal mindre drikkevareemballager, f.eks. genbrugsflasker, medregnes i genbrugsmålene, da de er salgsemballage og kan leveres direkte til forbrugerne.

24. Nationale undtagelser fra genbrugsmålene

Retsgrundlag:

Artikel 29, stk. 14, fastsætter kumulative betingelser, hvorunder medlemsstaterne kan undtage erhvervsdrivende på deres område fra genbrugsmålene for en periode på fem år. Disse er:

- a) den medlemsstat, der indrømmer fritagelsen, når 5 procentpoint over de mål for genanvendelse af emballageaffald pr. materiale, som skal nås senest i 2025, og forventes at nå 5 procentpoint over 2030-målet ifølge rapporten, som Kommissionen offentliggør tre år før denne dato
- b) den medlemsstat, der indrømmer fritagelsen, er på vej til at nå de relevante mål for forebyggelse af affald fastsat i artikel 43 og kan påvise, at den har reduceret genereret emballageaffald pr. indbygger med mindst 3 % i 2028 i forhold til genereret emballageaffald pr. indbygger i 2018, og
- c) de erhvervsdrivende har vedtaget en virksomhedsplan for forebyggelse og genanvendelse af affald, der bidrager til at nå målene for forebyggelse og genanvendelse af affald i henholdsvis artikel 43 og 52.

Denne periode på fem år kan forlænges af medlemsstaten, forudsat at alle betingelserne er opfyldt.»

De genanvendelsesmål, som medlemsstaterne skal nå, er fastlagt i artikel 52. Målene er fastsat for følgende emballagematerialer: papir og pap, plast, glas, træ, metal og aluminium.

Kommissionens fortolkning:

- a) Muligheden for, at en medlemsstat kan opfylde alle materialespecifikke genanvendelsesmål

Anvendelsen af flertalsformen (»mål«) skal forstås på baggrund af, at der findes flere materialespecifikke mål, men at ikke alle disse mål skal opfyldes samtidigt for at opfylde betingelserne for anvendelsen af denne undtagelse.

Hvis genanvendelsesmålet for aluminium f.eks. opfyldes i en given medlemsstat, kan detailhandlere få lov til at fratrække drikkevarer, der sælges i aluminiumsdåser, fra de produkter, der er omfattet af forpligtelsen til at sælge 10 % af drikkevarerne i genbrugsemballage. Detailhandlerne vil stadig skulle opfylde genbrugsmålet for drikkevarer, der sælges i emballage fremstillet af andre materialer f.eks. glas og plast, men målet på 10 % reduceres forholdsmæssigt for andelen af drikkevarer, der sælges i aluminiumsdåser.

b) Betingelser vedrørende undtagelsen, der gælder for kompositemballage

I tilfælde af kompositemballage skal de relevante genanvendelsesmål for de materialer, der anvendes i emballagen, opfyldes. I praksis bør genanvendelsesmålene for alle materialer, der udgør mere end 5 % af emballageenhedens vægt, opfyldes.

c) Betingelser vedrørende mål for affaldsforebyggelse

Den pågældende medlemsstat skal være på rette kurs til at opfylde det overordnede mål for affaldsforebyggelse for alt emballageaffald, der genereres i den fritagende medlemsstat. Der er ikke fastsat et materialespecifikt affaldsforebyggelsesmål.

d) Betingelser for fornyelse af undtagelsen:

Hvis en medlemsstat ønsker at fortsætte med at anvende undtagelsen fra genbrugsmålene efter fem år, skal den opfylde affaldsforebyggelsesmålene i 2035 og 2040. Medlovgivernes hensigt, da de gav mulighed for at forny undtagelsen, var at sikre, at de erhvervsdrivende opfylder målene for genbrug, og at medlemsstaterne fortsat reducerer mængden af emballageaffald i overensstemmelse med de reduktionsmål, der er fastsat for 2035 og 2040. Hvis der foreligger nye data, og der gælder nye mål, bør disse tages i betragtning på det relevante tidspunkt, ellers kan forordningens mål, navnlig reduktionen af emballageaffald, blive bragt i fare.

25. Medlemsstaternes fleksibilitet til at etablere nationale foranstaltninger

Retsgrundlag:

Artikel 4:

- »1. Emballage må kun bringes i omsætning, hvis den opfylder kravene i denne forordning.
2. Medlemsstaterne må ikke forbyde, begrænse eller hindre, at emballage, der opfylder bæredygtigheds-, mærknings- og oplysningskravene i eller i henhold til artikel 5-12, bringes i omsætning.
3. Hvis medlemsstaterne vælger at opretholde eller indføre nationale bæredygtighedskrav eller oplysningskrav ud over dem, der er fastsat i denne forordning, må disse krav ikke stride mod kravene i denne forordning, og medlemsstaterne må ikke forbyde, begrænse eller hindre, at emballage, der overholder denne forordning, bringes i omsætning på grund af manglende overensstemmelse med disse nationale krav.«

Kommissionens fortolkning:

Forordningen om emballage og emballageaffald giver medlemsstaterne et vist skøn på nogle områder, fastsætter kun minimumskrav eller kræver, at medlemsstaterne gennemfører bestemmelser, der ikke er fuldt harmoniserede. Derudover er der udskudte frister for anvendelsen af visse bestemmelser.

Forskellige nationale bestemmelser om emballage påvirker stort set alle økonomiske sektorer og produkters værdikæde. Medlemsstaterne skal derfor sikre, at nationale foranstaltninger ikke skaber uforholdsmæssige og uberettigede handelshindringer på det indre marked eller konkurrenceforvridninger.

Forventet anvendelse af EU's harmoniserede regler, dvs. når medlemsstaterne vedtager bindende gennemførelseslovgivning inden de harmoniserede frister, navnlig hvis sådanne bestemmelser kræver, at gennemførelsesforanstaltninger først vedtages på EU-plan, udgør en tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde, der er nedfældet i artikel 4, stk. 3, TEU, og af artikel 288 TEUF, som fastsætter princippet om forordningers direkte anvendelighed. En sådan foregribelse af national lovgivning, som kan være tilladt i henhold til den eksisterende retlige ramme (direktivet om emballage og emballageaffald og traktaten), skal ophæves senest ved ikrafttrædelsen af de harmoniserede bestemmelser og allerede være i overensstemmelse med den skønsmargen, der er fastsat i specifikke bestemmelser i forordningen.

Hvad angår medlemsstaternes mulighed for at indføre bæredygtighedskrav, der er mere vidtgående end dem, der er fastsat i forordningen, giver forordningens artikel 4, stk. 2, de erhvervsdrivende sikkerhed for, at emballage, der opfylder kravene i forordningen, ikke vil blive forhindret i at blive bragt i omsætning af nationale regler.

Artikel 4, stk. 3, i forordningen om emballage og emballageaffald bør fortolkes således, at den begrænser medlemsstaternes handelfrihed og ikke giver mulighed for at fravige den generelle regel i forordningens artikel 4, stk. 2. Derfor må et nationalt bæredygtigheds- eller mærkningskrav ikke begrænse muligheden for at bringe emballage, der opfylder forordningens bæredygtigheds- og mærkningskrav, i omsætning, ikke være i strid med disse krav og ikke skabe hindringer for det indre marked.

Forskellige bestemmelser i forordningen præciserer medlemsstaternes beføjelser til at vedtage nationale foranstaltninger eller giver medlemsstaterne mulighed for at indføre yderligere undtagelser eller krav. Dette er tilfældet for bestemmelser om komposterbarhed (artikel 9), begrænsninger for anvendelsen af visse emballageformater (artikel 25, stk. 2 og 3, artikel 70, stk. 4, bilag V, punkt 2, artikel 29, om genbrugsmål (jf. stk. 11, 12, 14, 15 og 16) og artikel 33, stk. 6, om genbrugstilbud.

Flere bestemmelser ⁽³⁰⁾ kræver national gennemførelse (f.eks. for at nå et bestemt mål eller for at indberette) og udgør en blanding af fuldt harmoniserede krav og muligheder for national fleksibilitet. Betingelserne for anvendelsen af denne »fleksibilitet« er imidlertid altid »indrammet« af harmoniserede betingelser, og medlemsstaterne skal opfylde disse betingelser for at overholde forordningen om emballage og emballageaffald (se punkt 29 nedenfor om genanvendelsesmål). Nogle af disse bestemmelser indeholder også forpligtelser, der gælder direkte for erhvervsdrivende, f.eks. artikel 31 om indberetning til de kompetente myndigheder om genbrugsmål.

26. Flexibilitet for medlemsstaterne til at fastsætte yderligere genanvendelsesmål

Retsgrundlag:

Artikel 52, stk. 6: »En medlemsstat kan under overholdelse af de almindelige bestemmelser i TEUF, og idet medlemsstaten handler i overensstemmelse med denne forordning, vedtage bestemmelser, der er mere vidtgående end de minimumsmål, der er fastsat i denne artikel.«

Artikel 4, stk. 3: »Hvis medlemsstaterne vælger at opretholde eller indføre nationale bæredygtighedskrav eller oplysningskrav ud over dem, der er fastsat i denne forordning, må disse krav ikke stride mod kravene i denne forordning, og medlemsstaterne må ikke forbyde, begrænse eller hindre, at emballage, der overholder denne forordning, bringes i omsætning på grund af manglende overensstemmelse med disse nationale krav.«

Kommissionens fortolkning:

Medlemsstaterne kan fastsætte højere genanvendelsesmål samt yderligere mål, forudsat at de ikke underminerer det indre marked. Nogle medlemsstater har allerede yderligere mål, f.eks. for pap til emballering af væske.

Forordningen om emballage og emballageaffald afspejler det tidligere direktiv om emballage og emballageaffald, som gav medlemsstaterne skøn med hensyn til organiseringen af deres affaldshåndtering.

Yderligere genanvendelsesmål kan øge effektiviteten i værdikæden for emballageaffald og er derfor gavnlige for de erhvervsdrivende. Medlemsstaterne skal dog fra sag til sag påvise, at sådanne mål ikke er i strid med forordningens mål for det indre marked.

27. Flexibilitet for medlemsstaterne til at fastsætte yderligere eller højere genbrugsmål

Retsgrundlag:

Artikel 29, stk. 15, lyder: »På de betingelser, der er fastsat i artikel 51, kan en medlemsstat fastsætte mål for erhvervsdrivende, som er mere vidtgående end de minimumsmål, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1, 2, 3, 5 og 6, i det omfang sådanne højere mål er nødvendige for, at medlemsstaten kan nå et eller flere af målene i artikel 43.«

⁽³⁰⁾ Artikel 13, 23, 31, 34, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 67 og 68.

Artikel 29, stk. 16, lyder: »På de betingelser, der er fastsat i artikel 51, kan en medlemsstat fastsætte mål for erhvervsdrivende med hensyn til drikkevarer, der er gjort tilgængelige i salgsemballage, som ikke er omfattet af nærværende artikels stk. 6, hvis disse yderligere mål er nødvendige for, at medlemsstaten kan nå et eller flere af målene i artikel 43.«

I artikel 51 om genbrug og genpåfyldning fastsættes følgende:

- (1) »Medlemsstaterne træffer foranstaltninger for at tilskynde til etablering af genbrugssystemer for emballage med tilstrækkelige incitamenter til returnering og af genpåfyldningssystemer på en miljøvenlig måde. Disse systemer skal opfylde kravene i artikel 27 og 28 og bilag VI og må ikke gå på kompromis med fødevarehygiejne og forbrugernes sikkerhed.
- (2) De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan omfatte: (...)
- c) forpligtelser for fabrikanter eller endelige distributører til at gøre en vis procentdel af andre produkter end dem, der er omfattet af målene om genbrug i artikel 29, tilgængelige i genbrugsemballage i et genbrugssystem eller ved genpåfyldning, forudsat at dette ikke fører til forvridninger på det indre marked eller handelshindringer for produkter fra andre medlemsstater.«

Artikel 33, stk. 6, som vedrører forpligtelsen til at tilbyde genbrug i takeawaysektoren, henviser til artikel 51 for så vidt angår de betingelser, hvorunder en medlemsstat kan fastsætte mål, der går ud over det vejledende minimumsmål for 2030 på 10 %, som er fastsat i forordningens artikel 33, stk. 5, for takeawayemballage, »i det omfang højere mål er nødvendige for, at medlemsstaterne kan nå et eller flere af målene i artikel 43«.

Kommissionens fortolkning:

For at nå forordningens affaldsforebyggelsesmål kan medlemsstaterne være nødt til at supplere EU-foranstaltningerne med nationale foranstaltninger, f.eks. højere eller yderligere nationale genbrugsmål for emballage. Når de gør dette, skal medlemsstaterne dog overholde visse strenge betingelser:

- a) Med hensyn til betingelserne i artikel 51 mener Kommissionen, at de kumulative betingelser, der skal være opfyldt for at øge genbrugsmålene i artikel 29, stk. 15, også skal være opfyldt for at fastsætte nye genbrugsmål i henhold til artikel 51, stk. 2, litra c), som giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte genbrugsmål for produkter, der ikke er omfattet af genbrugsmålene i artikel 29. Det drejer sig om følgende betingelser:
 - de nye mål er nødvendige for, at medlemsstaten kan nå sine affaldsreduktionsmål (5 % senest i 2030, 10 % senest i 2035 og 15 % senest i 2040), hvilket den skal påvise ved hjælp af fakta og data
 - de nye mål fører ikke til forvridninger på det indre marked eller handelshindringer for produkter
 - de nye mål meddeles via TRIS-proceduren, som fastsætter, at medlemsstaterne skal meddele deres lovgivningsforslag til Kommissionen for at forhindre, at der skabes hindringer for det indre marked, da sådanne foranstaltninger er tekniske forskrifter.

Artikel 51, stk. 2, litra c), giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte genbrugsmål for produkter, der ikke er omfattet af genbrugsmålene i artikel 29, og som ikke udtrykkeligt er undtaget i artikel 29, hvilket f.eks. betyder, at medlemsstaterne kan fastsætte genbrugsmål for takeawaysektoren. Dette er også udtrykkeligt tilladt i henhold til artikel 33, stk. 6, i forordningen om emballage og emballageaffald.

Derfor skal en medlemsstat, hvis den ønsker at fastsætte nye nationale genbrugsmål i andre sektorer eller for emballageformater eller -produkter, der ikke er nævnt i artikel 29, dokumentere, at dette er nødvendigt for at opfylde dens affaldsforebyggelsesmål. Denne vurdering bør indgå, når en medlemsstat meddeler sådanne foranstaltninger i TRIS-notifikationssystemet.

- b) Selv om artikel 43 giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte højere nationale mål for forebyggelse af emballageaffald end dem, der er fastsat på EU-plan ⁽³¹⁾, kan højere nationale forebyggelsesmål ikke anvendes som begrundelse for at øge de harmoniserede genbrugsmål på EU-plan. Dette følger af princippet om EU-retten forrang i forhold til national ret, da målet om markedsharmonisering ellers kunne blive bragt i fare af medlemsstaterne.
- c) Medmindre andet er fastsat, kan medlemsstaterne ikke ændre umiddelbart gældende og harmoniserede EU-bestemmelser. De kan ikke:
 - fastsætte genbrugsmål for transportemballage, f.eks. papkasser, som udtrykkeligt er undtaget fra genbrug i henhold til forordningen om emballage og emballageaffald, eller
 - gøre vejledende genbrugsmål for 2040, som er fastsat i artikel 29, stk. 1, andet afsnit, artikel 29, stk. 5, og artikel 29, stk. 6, bindende.

28. Nationale undtagelser fra pant- og retursystemet

Retsgrundlag:

I henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 62), forstås ved »pant- og retursystem«: »et system, hvor slutbrugeren afkræves pant ved køb af et emballeret eller påfyldt produkt omfattet af dette system, og tilbagebetales, når den pantbærende emballage returneres gennem en af de indsamlingskanaler, som de nationale myndigheder har godkendt til dette formål«.

Artikel 50, stk. 1, lyder: »Senest den 1. januar 2029 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre særskilt indsamling af mindst 90 % pr. år i vægt af følgende emballageformater, der for første gang gøres tilgængelige på markedet i den pågældende medlemsstat i et givet kalenderår:

- a) engangsplastflasker til drikkevarer med en kapacitet på op til tre liter, og
- b) engangsmetalbeholdere til drikkevarer med en kapacitet på op til tre liter."

Artikel 50, stk. 2, lyder: »For at nå målene i stk. 1 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der indføres pant- og retursystemer for de relevante emballageformater, der er omhandlet i stk. 1, og at der opkræves pant på salgsstedet.«

Artikel 50, stk. 5, giver medlemsstaterne mulighed for at blive undtaget fra forpligtelsen i stk. 2 på følgende betingelser:

- »a) Den særskilte indsamlingsrate som krævet i henhold til artikel 48 i det relevante emballageformat som indgivet til Kommissionen i henhold til artikel 56, stk. 1, litra c), er 80 % eller derover i vægt af sådan emballage, der gøres tilgængelig på den pågældende medlemsstats område for første gang i kalenderåret 2026, og
- b) Senest den 1. januar 2028 underretter medlemsstaten Kommissionen om sin anmodning om fritagelse og forelægger en gennemførelsesplan indeholdende en strategi med konkrete foranstaltninger, herunder en tidsplan herfor, der sikrer opnåelse af en særskilt indsamlingsrate på 90 % i vægt af emballagen, jf. stk. 1.«

Kommissionens fortolkning:

Forordningen om emballage og emballageaffald indeholder ikke mere lempelige betingelser for detailhandlere i grænseregioner. Tværtimod pålægger den specifikke forpligtelser ⁽³²⁾ for grænseoverskridende virksomheder for at forhindre omgåelse, som kan underminere målene og kravene i pant- og retursystemet.

⁽³¹⁾ Jf. artikel 43, stk. 7, som lyder: »Med henblik på stk. 5 kan medlemsstaterne indføre foranstaltninger til forebyggelse af emballageaffald, som overstiger de minimumsmål, der er fastsat i stk. 1, samtidig med at de handler i overensstemmelse med denne forordning.«

⁽³²⁾ I artikel 50, stk. 11, bestemmes følgende: »Senest den 1. januar 2029 sikrer medlemsstaterne, at som minimum de pant- og retursystemer, der er indført i henhold til denne artikels stk. 2 efter denne forordnings ikrafttræden, opfylder minimumskravene i bilag X.

(...)

Senest den 1. januar 2038 vurderer Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne gennemførelsen af denne artikel og fastlægger, hvordan pant- og retursystemers interoperabilitet kan maksimeres.«

Bilag X fastsætter følgende: »Medlemsstater med regioner med stor grænseoverskridende handel skal sikre, at pant- og retursystemer giver mulighed for indsamling af emballage fra andre medlemsstaters pant- og retursystemer på udpegede indsamlingssteder, og de skal bestræbe sig på at gøre det muligt at returnere pant, som slutbrugere opkræves, når emballage købes.«

Fritagelsesmuligheden for medlemsstaterne i henhold til artikel 50, stk. 5, i forordningen om emballage og emballageaffald vedrører ydeevnekriterier og ikke geografiske kriterier og skal, ligesom alle andre fritagelser, fortolkes restriktivt.

De to betingelser, nemlig opkrævning af pant og oprettelse af et pant- og retursystem, er kumulative, fordi opkrævning af pant er umulig i mangel af et pant- og retursystem. Dette understreges i definitionen af pant- og retursystemer. En endelig distributør kan derfor kun fritages for at opkræve pant, hvis medlemsstaten som helhed har opnået en fritagelse for at oprette et pant- og retursystem. Med andre ord kan den endelige distributør ikke fritages for at opkræve pant, hvis den medlemsstat, hvor denne er beliggende, har et pant- og retursystem og derfor er forpligtet til at opkræve pant hos forbrugere fra andre medlemsstater.

29. Minimumskrav til eksisterende pant- og retursystemer

Retsgrundlag:

I henhold til artikel 50, stk. 11, i forordningen om emballage og emballageaffald skal medlemsstaterne senest den 1. januar 2029 sikre, at pant- og retursystemet for engangsplastflasker til drikkevarer og engangsbeholdere til drikkevarer af metal som minimum opfylder minimumskravene i bilag X.

Artikel 50, stk. 11, fastslår også, at minimumskravene i bilag X ikke finder anvendelse på pant- og retursystemer, der er indført inden forordningens ikrafttræden, og som opfylder de 90 %-mål, der er fastsat i artikel 50, stk. 1, senest den 1. januar 2029. Medlemsstaterne skal dog bestræbe sig på at sikre, at de eksisterende pant- og retursystemer opfylder minimumskravene i bilag X, når de første gang tages op til revision. Hvis målet på 90 % ikke er nået senest den 1. januar 2029, skal eksisterende pant- og retursystemer til engangsemballage opfylde minimumskravene i bilag X senest den 1. januar 2035.

I betragtning 145 forklares det, at minimumskravene i bilag X vil bidrage til at sikre større sammenhæng og højere returprocenter på tværs af medlemsstaterne. De er fastlagt på grundlag af interessentsynspunkter, ekspertanalyser og bedste praksis fra de eksisterende pant- og retursystemer.

Kommissionens fortolkning:

En revision af et eksisterende pant- og retursystem bør forstås som enhver reguleringsmæssig foranstaltning, der er indført ved lovgivning, og som medfører en væsentlig ændring af pant- og retursystemet.

Minimumskravene kan bidrage til at styrke pant- og retursystemets miljøpræstationer, navnlig indsamlingsprocenten. Inden den 1. januar 2029 skal medlemsstaterne overveje, om pant- og retursystemet kan forventes at opfylde målet på 90 % særskilt indsamling, som er fastsat i artikel 50, stk. 2, når de foretager en revision af pant- og retursystemet. Hvis pant- og retursystemet opnår en særskilt indsamlingsprocent på mindst 90 %, behøver det ikke at opfylde minimumskravene. Hvis dette ikke er tilfældet, bør medlemsstaten dog overveje at sikre, at pant- og retursystemet opfylder minimumskravene i bilag X. Efter den 1. januar 2029 skal et pant- og retursystem for engangsemballage til drikkevarer, der ikke opfylder forpligtelserne til særskilt indsamling, opfylde minimumskravene senest den 1. januar 2035.

30. Detailhandleres accept af pantbærende drikkevarebeholdere

Retsgrundlag:

Bilag X, litra 1), lyder: Medlemsstaterne sikrer, at endelige distributører er forpligtede til at tage pantbærende emballage af det materiale til emballage og emballageformat, som de distribuerer, retur og udbetale slutbrugere pant, når pantbærende emballage returneres, medmindre slutbrugerne har lige så tilgængelige muligheder for at indløse pant efter brug af pantbærende emballage gennem en af de indsamlingskanaler, som for fødevareemballage sikrer genanvendelse af en kvalitet der er anvendelig til fødevarer, og som de nationale myndigheder har godkendt til dette formål. Denne forpligtelse gælder ikke, hvis et salgsareal ikke muliggør, at slutbrugere kan returnere den pantbærende emballage. Endelige distributører vil dog altid skulle tage den tomme emballage til de produkter, som de sælger, retur."

Artikel 50, stk. 11, lyder: *Senest den 1. januar 2029 sikrer medlemsstaterne, at som minimum de pant- og retursystemer, der er indført i henhold til denne artikels stk. 2 efter denne forordnings ikrafttræden, opfylder minimumskravene i bilag X. Minimumskravene i bilag X finder ikke anvendelse på pant- og retursystemer, der er indført inden denne forordnings ikrafttræden, og som opfylder det mål på 90 %, der er fastsat i denne artikels stk. 1, senest den 1. januar 2029. Medlemsstaterne bestræber sig på at sikre, at eksisterende pant- og retursystemer til engangsemballage opfylder minimumskravene i bilag X, når de første gang tages op til revision. Hvis målet på 90 % ikke er nået senest den 1. januar 2029, skal eksisterende pant- og retursystemer til engangsemballage opfylde minimumskravene i bilag X senest den 1. januar 2035.*»

Kommissionens fortolkning:

I henhold til minimumskravene til pant- og retursystemer, jf. bilag X, skal de endelige distributører acceptere tom emballage af de produkter, de sælger, og udbetale pantbeløbet. Denne forpligtelse gælder uden bevis for køb.

Desuden skal medlemsstaterne sikre, at de endelige distributører er forpligtet til at acceptere al pantbærende emballage af samme emballagemateriale og -format, som de sælger, og udbetale pantbeløbet til slutbrugeren. Forpligtelsen til at indløse pantet finder ikke anvendelse, hvis den endelige distributørs salgsareal ikke gør det muligt for den endelige distributør at acceptere returneringen af den pantbærende emballage, eller hvis slutbrugerne har lige så tilgængelige muligheder for at indløse pantet gennem en anden etableret og lige så tilgængelig indsamlingskanal for engangsemballage til drikkevarer, der er godkendt til dette formål. Medlemsstaterne skal fastlægge, hvordan disse undtagelser finder anvendelse.

Kravene i bilag X finder kun anvendelse på pant- og retursystemer, der er oprettet efter den 11. februar 2025, eller hvis et pant- og retursystem ikke opfylder målet på 90 % særskilt indsamling senest den 1. januar 2029. Derfor er pant- og retursystemer, der ikke skal opfylde minimumskravene, ikke omfattet af tilbagetagelsesforpligtelserne i forordningen om emballage og emballageaffald.

31. Behandling ved endt levetid af særskilt indsamlet emballage, der er designet til genanvendelse

Retsgrundlag:

I henhold til artikel 48, stk. 1, skal medlemsstaterne sikre, at der etableres systemer og infrastruktur for returnering og særskilt indsamling af alt emballageaffald fra slutbrugere og for at lette forberedelsen til genbrug samt genanvendelse af høj kvalitet. Emballage, som opfylder kriterier for design til genanvendelse som fastsat i delegerede retsakter vedtaget i henhold til denne forordnings artikel 6, stk. 4, skal indsamles med henblik på genanvendelse. Forbrænding og deponering af sådan emballage er forbudt, med undtagelse af affald fra efterfølgende behandling af særskilt indsamlet emballageaffald, for hvilket genanvendelse ikke er mulig eller ikke giver det bedste miljøresultat.

Artikel 48, stk. 2, lyder: »For at fremme genanvendelse af høj kvalitet sikrer medlemsstaterne, at der er etableret systemer og infrastrukturer for omfattende indsamling og sortering for at lette genanvendelse og sikre, at der er plastråmaterialer til rådighed med henblik på genanvendelse.»

I henhold til artikel 48, stk. 3, kan medlemsstaterne »fravige forpligtelsen i denne artikels stk. 1 til returnering og særskilt indsamling af affald for visse affaldsformer, forudsat at indsamling af fraktioner af emballageaffald sammen eller indsamling af emballageaffald eller fraktioner af sådant emballageaffald sammen med andet affald ikke påvirker sådan emballages eller sådanne emballageaffaldsfraktioners evne til at undergå forberedelse til genbrug, genanvendelse eller anden nyttiggørelse og skaber output af en kvalitet, der er sammenlignelig med den, der opnås ved særskilt indsamling».

Artikel 49 lyder: »Senest den 1. januar 2029 fastsætter medlemsstaterne obligatoriske indsamlingsmål og træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at indsamlingen af de materialer, der er anført i artikel 52, er i overensstemmelse med de genanvendelsesmål, der er fastsat i nævnte artikel, og med de obligatoriske mål for genanvendt indhold, der er fastsat i artikel 7.»

Kommissionens fortolkning:

I henhold til artikel 48, stk. 1, i forordningen om emballage og emballageaffald er forbrænding og deponering af emballage, der opfylder kriterierne for design til genanvendelse i henhold til artikel 6, ikke tilladt. Da kriterierne for design til genanvendelse vil blive fastsat i delegerede retsakter, jf. artikel 6, stk. 4, senest den 1. januar 2028 og finde anvendelse to år senere, vil forbuddet få virkning fra den 1. januar 2030.

Emballagen til de formater og materialer, der er undtaget fra kriterierne for design til genanvendelse, er også undtaget fra forbuddet mod forbrænding og deponering. Undtagelserne omfatter emballagematerialer, f.eks. letvægtstræ, kork, tekstil, gummi, keramik, porcelæn eller voks. Der er også undtagelser for visse emballageanvendelser, f.eks. medicinsk udstyr og transport af farligt gods. Den undtagne emballage kan indsamles sammen med restaffaldet og forbrændes eller deponeres. Al anden emballage, der skal opfylde kriterierne for design til genanvendelse, skal indsamles særskilt og i princippet genanvendes.

Emballage, der er designet til genanvendelse, må ikke forbrændes eller deponeres, når den bliver til affald, undtagen det emballageaffald, der er blevet indsamlet, sorteret og behandlet særskilt, men hvor genanvendelse ikke er mulig eller ikke giver det bedste miljøresultat, som angivet i artikel 48, stk. 1.

Medlemsstaterne kan beslutte, at emballageaffald, der ikke indsamles særskilt, som beskrevet ovenfor, skal sorteres inden energiodnyttelsesoperationer for at fjerne emballage, der er designet til genanvendelse (forordningens artikel 48, stk. 4).

Artikel 48, stk. 3, giver mulighed for en undtagelse fra kravene om særskilt indsamling, hvis en sådan indsamling for det første ikke påvirker muligheden for, at emballageaffald eller fraktioner af emballageaffald kan genanvendes, og hvis det genanvendte materiale for det andet er af sammenlignelig kvalitet, som hvis det var indsamlet særskilt. Selv hvis en sådan undtagelse anvendes, gælder forbuddet mod forbrænding og deponering stadig for emballageaffald, der indsamles ved sammenblanding af emballageaffaldsstrømme.

Medlemsstaterne skal sikre, at der etableres tilstrækkelige systemer og infrastruktur til særskilt indsamling af alt emballageaffald. For at sikre, at indsamlingen af emballageaffald er i overensstemmelse med de bindende genanvendelsesmål og krav til genanvendt indhold, skal medlemsstaterne også fastsætte obligatoriske indsamlingsmål senest den 1. januar 2029.

32. Særskilt indsamlingsprocent for pantbærende emballage i 2026 og forpligtelse til at etablere et pant- og retursystem senest i 2029

Retsgrundlag:

Artikel 50, stk. 1, lyder: »Senest den 1. januar 2029 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre særskilt indsamling af mindst 90 % pr. år i vægt af følgende emballageformater, der for første gang gøres tilgængelige på markedet i den pågældende medlemsstat i et givet kalenderår: a) engangsplastflasker til drikkevarer med en kapacitet på op til tre liter, og b) engangsmetalbeholdere til drikkevarer med en kapacitet på op til tre liter.«

Artikel 50, stk. 2, lyder: »For at nå målene i stk. 1 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der indføres pant- og retursystemer for de relevante emballageformater, der er omhandlet i stk. 1, og at der opkræves pant på salgsstedet.«

I artikel 50, stk. 5, hedder det: »Medlemsstaterne kan fritages for forpligtelsen i stk. 2 på følgende betingelser:

- a) Den særskilte indsamlingsrate som krævet i henhold til artikel 48 i det relevante emballageformat som indgivet til Kommissionen i henhold til artikel 56, stk. 1, litra c), er 80 % eller derover i vægt af sådan emballage, der gøres tilgængelig på den pågældende medlemsstats område for første gang i kalenderåret 2026.
- b) Senest den 1. januar 2028 underretter medlemsstaten Kommissionen om sin anmodning om fritagelse og forelægger en gennemførelsesplan indeholdende en strategi med konkrete foranstaltninger, herunder en tidsplan herfor, der sikrer opnåelse af en særskilt indsamlingsrate på 90 % i vægt af emballagen, jf. stk. 1.

Med henblik på litra a) og hvis oplysninger om den særskilte indsamlingsrate endnu ikke er indgivet til Kommissionen, giver medlemsstaten en begrundelse for, hvordan betingelserne for fritagelse fastsat i dette stykke på anden vis er opfyldt. Begrundelsen skal baseres på validerede nationale data og indeholde en beskrivelse af de gennemførte foranstaltninger«.

Kommissionens fortolkning:

Medlemsstaterne skal sikre, at 90 % af engangsplastflasker og metalbeholdere, som angivet i artikel 50, stk. 1, indsamles særskilt senest den 1. januar 2029. For at nå disse indsamlingsmål bør medlemsstaterne sikre, at de har etableret et pant- og retursystem for de relevante emballageformater, som er fuldt operationelt senest den 1. januar 2029, medmindre medlemsstaten har anmodet om en undtagelse senest den 1. januar 2028 og har modtaget et positivt svar eller intet svar inden for tre måneder efter modtagelsen af gennemførelsesplanen.

Hvis medlemsstaterne opfylder de kumulative krav til fritagelse for at oprette et pant- og retursystem, som er fastsat i artikel 50, stk. 5, kan de fritages for forpligtelsen til at oprette et pant- og retursystem. Hvis en medlemsstat ønsker at benytte sig af denne fritagelse, skal den særskilt indsamle 80 % af engangsplastflasker og metalbeholdere, der bringes i omsætning på den pågældende medlemsstats område i kalenderåret 2026. Dette skal indberettes til Europa-Kommissionen senest den 1. juli 2028. Sådanne data vil være baseret på anslåede indsamlingsprocenter, men medlemsstaterne bør medtage tilgængelige data for indsamling af engangsplastflasker som krævet i henhold til direktivet om engangsplast. Hvis medlemsstaten ikke opfylder indsamlingsmålet på 80 %, er den ikke berettiget til en fritagelse. I henhold til forordningen om emballage og emballageaffald skal en medlemsstat også forelægge en gennemførelsesplan senest den 1. januar 2028. Det er Kommissionens fortolkning, at muligheden for en fritagelse skal betragtes som en »engangsmulighed«. Hvis en medlemsstat ikke ansøger om en fritagelse efter de bestemmelser og datoer, der er fastsat i artikel 50, skal den oprette et pant- og retursystem.

Hvis en medlemsstat er blevet indrømmet en fritagelse og ikke særskilt indsamler 90 % af engangsemballagen til drikkevarer i tre på hinanden følgende år, finder fritagelsen ikke længere anvendelse, jf. artikel 50, stk. 7, i forordningen om emballage og emballageaffald. Medlemsstaten skal derefter oprette et pant- og retursystem senest den 1. januar i det andet kalenderår efter det år, hvor Kommissionen underrettede den pågældende medlemsstat om, at fritagelsen ikke længere gælder.

33. Medlemsstaternes indsamlingsmål på 90 % for engangsplastflasker til drikkevarer og metaldåser til drikkevarer samt de regionale pantordningers bidrag

Retsgrundlag:

Artikel 50, stk. 1, lyder: »Senest den 1. januar 2029 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre særskilt indsamling af mindst 90 % pr. år i vægt af følgende emballageformater, der for første gang gøres tilgængelige på markedet i den pågældende medlemsstat i et givet kalenderår: a) engangsplastflasker til drikkevarer med en kapacitet på op til tre liter, og b) engangsmetalbeholdere til drikkevarer med en kapacitet på op til tre liter«

Artikel 50, stk. 2, lyder: »For at nå målene i stk. 1 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der indføres pant- og retursystemer for de relevante emballageformater, der er omhandlet i stk. 1, og at der opkræves pant på salgsstedet.«

Kommissionens fortolkning:

Målet på 90 % særskilt indsamling af engangsplastflasker til drikkevarer og drikkevarebeholdere af metal i artikel 50, stk. 1, gælder for medlemsstaten som helhed og er baseret på mængden af sådanne emballageformater, der gøres tilgængelige på en medlemsstats område i løbet af et år.

Alle engangsplastflasker til drikkevarer og drikkevarebeholdere af metal, bortset fra dem, der udtrykkeligt er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til artikel 50, stk. 4, skal indgå i et pant- og retursystem. Medlemsstaterne skal sikre, at hele deres område er dækket af særskilt indsamling for disse emballageformater, men kan indføre pant- og retursystemer på subnationalt niveau for at tage hensyn til relevante nationale administrative opdelinger og oversøiske territorier.